

EL COMUNISTA

ÒRGAN DEL PARTIT COMUNISTA INTERNACIONAL

Abril 2018 – N° 60 (Nova Edició) Preu: 2€ / 2,50\$

EL QUE DISTINGEIX EL NOSTRE PARTIT: la línia que va de Marx a Lenin, a la fundació de la Internacional Comunista i del Partit Comunista d'Itàlia (Livorno, 1921); la lluita de l'Esquerra Comunista contra la degeneració de la Internacional, contra la teoria del "*socialisme en un sol país*" i la contrarevolució estalinista; el rebuig dels Fronts Populars i dels Blocs de la Resistència; la dura obra de restauració de la doctrina i de l'òrgan revolucionaris, en contacte amb la classe obrera, fora del politikeig personal i electoralesc.

VENEÇUELA: LA POLÍTICA ANTI OBRERA I CRIMINAL CONTINUA.

Abans d'entrar en l'anàlisi de la història de l'Estat veneçolà i de la situació actual que travessa així com de les mentides interessades que vessen sobre aquesta situació tant l'anomenada "oposició" com l'anomenat "chavisme" (que no es res més que el Partit del Exèrcit), convé recordar que a Veneçuela: 1) Els productes tenen forma de mercaderia. 2) Les mercaderies es compren amb diners (bolívars o dòlars). 3) La producció es realitza per empreses amb balanç de partida doble. 4) La força de treball és una mercaderia més i la seva remuneració és el salari... (pàg. 2)

SUMARI

VENEÇUELA. LA POLÍTICA ANTI OBRERA I CRIMINAL CONTINUA..... pàg. 2

ESCLATA LA GUERRA COMERCIAL, PREPARANT LA MOBILITZACIÓ I EL XOC ENTRE ELS EXÈRCITS DEL CAPITAL..... pàg. 12

LES MOLT ESPAVILADES SENYORES EN L'ART DE LA RAPINYA CAPITALISTA..... pàg. 20

PER QUÈ PUGEN ELS PREUS DELS LLOGUERS?..... pàg. 21

ELS NOSTRES EXPLOTADORS ENS PERSEGUEIXEN PER DIR PÚBLICAMENT QUE ODIEM ALS CAPITALISTES ..... pàg. 23

S'UNIFIQUEN LES DUES COREES, PERÒ SOTA PARAIGÜES XINÈS O GRINGO?..... pàg. 24

POSICIONAMENT INTERNACIONALISTA A CATALUNYA ..... pàg. 24

EL PACTE SOCIAL ÉS LA MILLOR GARANTIA PER MANTENIR ELS GUANYS DEL CAPITAL..... pàg. 29

100 ANYS DE LA REVOLUCIÓ D'OCTUBRE ..... pàg. 32

EL PACTE SOCIAL ÉS LA MILLOR GARANTIA PER MANTENIR ELS GUANYS DEL CAPITAL, SOTMETENT LES REIVINDICACIONS OBRERES A L'INTERÈS DE L'ECONOMIA NACIONAL I DE L'EMPRESA (pàg. 29)

AVÍS ALS NOSTRES LECTORS

ELS NOSTRES EXPLOTADORS ENS PERSEGUEIXEN PER DIR PÚBLICAMENT QUE ODIEM ALS CAPITALISTES I A LES SEVES INSTITUCIONS BURGÈSES (pàg. 23)

PER QUÈ PUGEN ELS PREUS DELS LLOGUERS SI HI HA MILIONS DE VIVENDES BUIDES AL CAPITALISME ESPANYOL? (pàg. 21)

VENEÇUELA. LA POLÍTICA ANTIOBRERA I CRIMINAL CONTINUA

Abans d'entrar en l'anàlisi de l'història de l'Estat veneçolà i de la situació actual que travessa així com de les mentides interessades que aboquen sobre aquesta situació tant l'anomenada "oposició" com l'anomenat "chavisme" (que no és res més que el Partit de l'Exèrcit), convé recordar que a Veneçuela:

1. Els productes tenen forma de mercaderia.
2. Les mercaderies es compren amb diners (bolívars o dòlars).
3. La producció es realitza per empreses amb balanç de partida doble.
4. La força de treball és una mercaderia més i la seva remuneració és el salari.

Per tant, el mode de producció que regeix a Veneçuela, malgrat tota la propaganda enganyosa d'ambdues parts, no és el socialisme sinó el CAPITALISME, amb totes les seves categories i lleis: llei del valor, llei de l'oferta i la demanda, anarquia de la producció, sobreproducció, etc.

Cronologia sintètica de l'història de l'Estat veneçolà

1820 – Independència del colonialisme espanyol.

Simón Bolívar – tal com el va descriure Marx – va ser un covard i un traïdor que va entregar a Francisco Miranda i va afusellar a Manuel Piar, veritable revolucionari nacionalista, a més de mantenir l'esclavitud després d'aconseguir la independència.

Durant el segle XIX es produeixen una sèrie de guerres internes – finançades per Anglaterra – que condueixen a la formació de l'estat veneçolà modern. La insuficiència de població bloqueja el desenvolupament industrial.

1875 – Inici de l'explotació petrolera a Veneçuela.

1900 – Veneçuela arriba al milió d'habitants.

1907 – Royal Dutch Shell li passa el relleu a l'imperialisme nord-americà, venent-li el seu petroli.

1928 – 1967 – Veneçuela és el primer país exportador de petroli del món.

1936 – Primera vaga dels treballadors petrolers (47 dies, des del 14 de desembre del 1936 fins al 22 de gener del 1937).

1941 – Fundació d'Acción Democrática.

1944 – Fundació de Fedecámaras (patronal).

1945 – Fundació de Central de Trabajadores de Venezuela.

1946 – Fundació de COPEI.

1950 – Veneçuela arriba als 10 milions d'habitants (en part provinents de la immigració espanyola, portuguesa i italiana).

1958 – Derrocament del general Jiménez i establiment del primer pacte social entre AD, COPEI, Fedecámaras i CTV.

1960 – Fundació de l'OPEP.

1968 – L'Aràbia Saudita supera Veneçuela com a primer exportador de petroli.

1973 – Pujada del preu produïda per l'embargament del petroli realitzat pels països àrabs a Occident.

1974-76 – Nacionalització del petroli: Petróleos de Venezuela SA (PDVSA).

1979 – Caiguda del Sha a l'Iran. Multiplicació dels ingressos per venda del petroli.

1982 – Massacre de la guerrilla a Cantaura.

1983 – Reducció del preu del petroli. "Divendres negre": 18 de febrer del 1983, el bolívar passa de canviar-se de 1Bs = 1\$ a 7Bs = 1\$. Imposició de condicions duríssimes contra la classe obrera i una devaluació rere una altra del bolívar.

1989 (febrer) – "Sacudón" o "Caracazo". Pujada del 300% del transport i la gasolina per part de Carlos Andrés Pérez (Adeco). Hugo Chávez era un comandant de l'exèrcit i Cap del grup d'estudis de l'Exèrcit. Hugo Chávez coordina la repressió al Caracazo des de l'entrada de la Universitat Central de Veneçuela (Caracas), repressió que va causar més de 3.000 morts i milers de ferits.

1990 – Inici de les privatitzacions: "el govern encapçalat per Carlos Andrés Pérez va decidir posar en venda el primer lot de més de 25 empreses estatals que incloïen drassanes, cimeteres, cadenes hoteleres, dos bancs, telefònica i línies aèries, com a part del seu compromís adquirit ja fa alguns dies amb el Fons Monetari Internacional (FMI)" (El País, 11-07-1990).

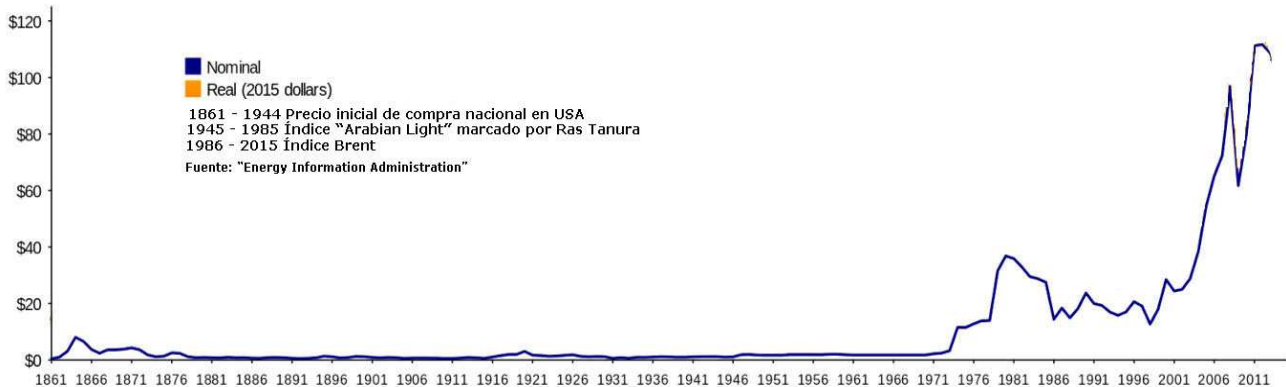
1990 – Més de 200 oficials comencen a formar el Partit de l'Exèrcit (MBR-200).

1992 – Febrer. Intent frustrat de cop d'Estat per part del Partit de l'Exèrcit. Els militars s'adonen que no tenen arrels amb Chávez com a cap.

1992 – Novembre. Es torna a intentar el cop militar intentant recolzar-se en els moviments patriòtics obreristes. Les armes i municions entregades als treballadors d'aquests moviments estaven espatllades i caducades, al més pur estil traïdor burgès.

1994 – El 26 de març del 1994 Hugo Chávez va ser alliberat de la presó de Sant Francisco de Yare, gràcies a un indult atorgat pel llavors president Rafael Caldera.

1994 – Represa per part de Caldera de les privatitzacions fins al 1998: "Caldera va iniciar el camí amb les associacions estratègiques amb transnacionals per a l'explotació d'hidrocarburs per a un potencial de 250.000 milions de barrils de cru pesats a la Faixa de l'Orinoco, el major reservori d'hidrocarburs del planeta. Posteriorment, es van subhastar camps petrolífers de recuperació o maduració i es va dissenyar una zona per a noves explotacions amb aportació de capital internacional. Entre 1996 i 1997, Caldera va privatitzar hotels,

dos dels tres majors bancs afectats per la crisi de 1994 i altres institucions menors. Aquesta estratègia va coronar al 1997 la venda de Siderúrgica del Orinoco (Sidor), empresa emblemàtica del holding d'indústries bàsiques no petroleres Corporación Venezolana de Guayana." (El Tiempo, 26 de març del 1998).

1996 – Nova caiguda del preu del petroli fins al 1999.

1997 – El Partit de l'Exèrcit conforma el "Movimiento V República" per a presentar-se a les eleccions.

1998 – Desembre. Les eleccions les guanya àmpliament el chavisme, amb el recolzament d'EE UU, Espanya...

1999 – Febrer. Inici del Govern chavista. Lluna de mel amb José Mª Aznar.

2000 – 2005 – Exportació de 25.000 milions de dòlars a EEUU per part de Venèçuela.

2001 – Auto-atemptat dels EE UU (Torres Bessones). Invasió d'Afganistan.

2002 – Abril. Cop d'Estat per a posar a Carmona com a President amb el programa de la privatització de la PDVSA. Recolzament de l'imperialisme espanyol i *gringo* per a apropiarse de la PDVSA. El Partit de l'Exèrcit controla la situació i retorna Hugo Chávez al poder.

2002 – Juliol. Nomenament de Ramírez com Ministre d'Energia per part del chavisme, oposició per part dels gerents de la PDVSA.

2002 – Desembre. Lockout patronal (a partir del 2/12/2002). Els gerents llencen les claus al llac Maracaibo. L'Exèrcit assumeix la posada en funcionament de la PDVSA. La producció de petroli cau des de 3.000.000 a 250.000 barrils diaris. Devaluació del bolívar en un 35%.

2003 – Febrer. Finalitza el lockout patronal (3 de febrer de 2003).

2003 – Març. Invasió de l'Irak per part dels EE UU.

2001 al 2008 – Pujada continuada del preu del petroli.

2004 (setembre) – Assassinat del company Douglas del PCI per part del chavisme a Barquisimeto.

2007 al 2010 – Nacionalització indemnitzada de las indústries obsoletes pagant-les a preu d'or: elèctriques, làctics Los Andes, SIDOR, ciment, CANTV, alumini, Banco de Venezuela, Cargil (arròs), etc.

2008 – Firma del tractat constitutiu de l'UNASUR. Venèçuela ha d'obrir els seus mercats a la resta de països de l'UNASUR per tal que li paguin el petroli i derivats. Invasió del mercat veneçolà per part dels productes manufacturats de la resta de països de l'UNASUR. Increment de la inflació i del preu del dòlar paral·lel. Comença la destrucció de la producció industrial, agrícola i ramadera per falta de components, recanvis i mercat. Disminució gradual de la utilització de la capacitat industrial.

2008 – Reforma monetària del "bolívar fort" (1.000 Bs = 1.BsF).

2008 – Compra de deute argentí en dòlars al 16% d'interès (5.200.000.000 dòlars invertits per Venèçuela en deute argentí).

2009 – Assassinat de dos treballadors de Mitsubishi per la Guardia Nacional i més tard assassinat dels 7 membres del Comitè Executiu del Sindicat de l'Automòbil pel Chavisme.

2009 – Caiguda del preu del petroli.

2010 – Pujada una altra vegada del preu del petroli fins al 2013.

2011 – Metrallament des d'helicòpters de més de 20 vaguistes a les mines d'or a Guayana.

2011 – Assassinat terrorista per part de l'Estat d'un treballador (Renny Rojas) en un acte sindical i empresonament sense judici (fins a l'actualitat, 2018) d'un altre treballador de Ferrominera (Rodney Álvarez) – amb càrrecs falsos – per tal d'encobrir el fet, gravat per les càmeres de l'empresa, que l'assassí era el braç dret del governador.

2013 – Mort d'Hugo Chávez.

2013 – 12 dies de vaga de la Ferrominera.

2013 – Creació del Banc de la Força Armada Nacional Bolivariana (BANFANB), pel Decret núm. 315 publicat el 15 d'agost del 2013 a la Gaseta Oficial núm. 40.229.

Gobierno Bolivariano de Venezuela | Ministerio del Poder Popular para la Defensa

2013 – Creació de l'Empresa Agropequària de la Força Armada Nacional Bolivariana (AGROFANB) pel Decret núm. 316 publicat el 22 d'agost del 2013 a la Gaseta Oficial núm. 40.234

2013 – La Gaseta Oficial núm. 40.314 de 12 de desembre del 2013 va oficialitzar la creació de l'empresa de l'Estat Constructora de la Força Armada Nacional Bolivariana (CONSTRUFANB).

2014 – Creació per Decret publicat a la Gaseta Oficial núm. 40.389 de l'EMPRESA MIXTA BOLIVARIANA CANCORFANB S.A. de la que el capital social és compartit entre el Ministeri de Defensa a través de la empresa Constructora de la Força Armada Nacional Bolivariana (Construfanb) amb el 51% i el 49% restant per la Cantera Cordon C.A. (Cancorca), empresa familiar constituïda al 1996.

2013 – 2017 – Caiguda del preu del petroli. Emissió massiva de bitllets de bolívares en circulació. Desbocament de la inflació i del preu del dòlar paral·lel. Caiguda del 95% dels salaris. Declivi de la utilització de la capacitat industrial general fins al 32,4% (20% a la siderúrgica SIDOR).

2016 – Metrallament de 28 miners de l'or per part de l'Exèrcit.

2016 – Creació de la Companyia Anònima Militar d'Indústries Mineres, Petrolíferes i de Gas (CAMIMPEG), pel Decret núm. 2.231 publicat el 10 de febrer del 2016 a la Gaseta Oficial.

L'omnipresència del Partit de l'Exèrcit

Els militars, l'exèrcit veneçolà, controlava al gener del 2018, amb alts càrrecs castrenses, 12 Ministeris, entre ells Vivenda, Transports, Obres Públiques, Aigua i Alimentació, Electricitat, Relaciones Interiors, Justícia i Pau i Defensa. Té al general Manuel Quevedo com a president de la petrolera PDVSA i Ministre de petroli.

Controlen i manegen els pressupostos per les compres internes i d'importació, manegen els "dòlars preferencials, a 10 bolívares per dòlar".

Hem vist que el ministeri de l'exèrcit va crear el 2016 la Companyia Anònima Militar de les Indústries Mineres, Petrolíferes i de Gas, i prèviament s'havia creat l'empresa mixta CANCORFANB que planificava l'extracció de 72.000 tones de pedres precioses per vendre-les als mercats internacionals, com vénen fent amb l'or.

"Dels onze funcionaris que han estat al capdavant del Ministeri d'Alimentació des del 2004, deu han estat militars. Es tracta de ministres que han tingut "un control decisiu sobre ingents quantitats de recursos, no només en bolívars, ja que les importacions d'aliments, com totes les importacions d'aliments que realitza el govern, han estat opaques i es realitzen a un canvi de deu bolívars per dòlar, fet que suposa una possibilitat d'enriquiment brutal, amb una alta discrecionalitat i baixa o nul·la possibilitat de sanció", precisa l'informe.

Un element que parla de la intervenció militar a l'àrea alimentació ha estat la Gran Missió Abastament Sobirà, creada el 2016 i dirigida pel ministre de Defensa, Vladimir Padrino López, que encara que no rep transferències directes de recursos defineix " els paràmetres per a l'execució pressupostària de tota la cartera conformada per més de 15 organismes". Un paper protagonista l'ha tingut el Comando per al Proveïment Sobirà, coordinador dels 9 principals mercats majoristes i de 18 productes principals assignats a un alt oficial, entre ells oli, arròs, aus, sucre, carn bovina, cafè, mongetes, articles d'higiene personal, farina de blat de moro i lactis. A això s'afegeix la participació institucional de la Força Armada a través de l'empresa Agrofamb, que també té assignat un paper en la distribució de productes de primera necessitat.

(...)

A l'analitzar els projectes en què estan involucrades les Forces Armades, l'informe troba que la majoria dels seus recursos humans i financers estan dedicats a àrees alienes a la seva funció principal. "Dels 33 ens adscrits al Ministeri de Defensa, només 6 tenen objectius directament relacionats amb la defensa i seguretat de la nostra sobirania, i aquests 6 ens manegen només 24% dels recursos assignats a la FANB", assenyala.

Això es tradueix en el fet que del pressupost estipulat per al sector militar 76% es dedica a despeses diferents d'aquesta funció principal. Quan es revisa en què s'inverteixen aquests recursos, la conclusió "és que el major focus de la Força Armada són les finances públiques del país", assenyala el document.

(...)

Una de les preguntes que es fa l'organització té a veure amb la condició laboral dels qui exerceixen càrrecs diferents a la seva funció a la Força Armada. "No sabem si van renunciar ni, en tot cas, qui exerceix per ells les funcions que exercien". El component militar, adverteix l'informe, ha anat penetrant diferents sectors socials, una tendència que va continuar el 2017. Cita dades del portal d'investigació periodística Armando.Info que van revelar la vinculació de 785 oficials actius amb contractes públics i amb càrrecs d'alta jerarquia, 286 en el sector de construcció, 75 en alimentació, 38 en productes mèdics i medicines i 70 en informàtica. Aquesta situació, a més, implicaria una influent presència "en els diferents entorns i actors que fan vida a la societat civil, el que deixa veure la imposició en les relacions econòmiques, així com en les cadenes de comandament i jerarquia, en espais que no són de naturalesa militar". (El Nacional, 28 de gener del 2018).

Totes aquestes posicions polítiques i econòmiques preses i dirigides pels militars, per Vladimir Padrino López, ministre de defensa, són els que vénen exercint la dictadura del capital veneçolà (veure pàgina 11). Amb això es demostra que Maduro i el seu grup no tenen política pròpia, excepte la d'escorçar vius, malalts o matats, als membres de la classe obrera.

LLEGEIX, RECOLZA I DIFON, LA PREMSA COMUNISTA

*****

PER A CORRESPONDÈNCIA (sense més dades):

Apartat 52076

28080 MADRID – ESPANYA

*****

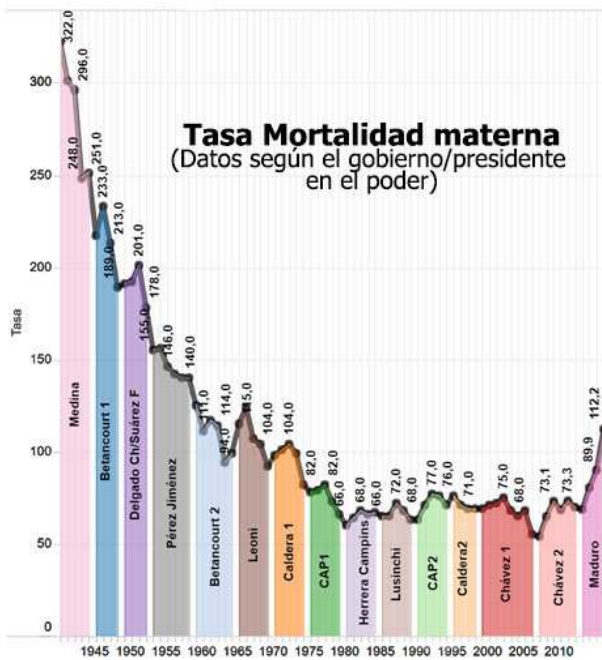
www.pcielcomunista.org   pci@pcielcomunista.org

Condicions de vida de la classe obrera veneçolana

El dòlar paral·lel és l'indicador de quants bolívars es necessiten per comprar un dòlar en el mercat real.

A Veneçuela, atès que tots els béns són importats, el canvi que regula la capacitat adquisitiva del salari no és el canvi oficial del bolívar amb el dòlar, sinó el canvi del bolívar amb el DÒLAR PARAL·LEL.

Homicidios a Venezuela (1990 - 2017)

L'evolució del nombre d'homicidis parla per si sola:

Año	Homicidios
1990	2.474
1992	3.366
1998	4.550
2010	17.600
2015	27.875
2016	28.479

Escassetat d'aliments

Els productes subsidiats els donen als "bachaqueros" o "buhoneros" perquè els venguin als carrers o casa per casa a un 500% o 1000% més cars enlloc de col·locar-los als prestatges dels comerços, com feia la màfia russa als anys 50-60-70-80 del segle XX.

Cistella alimentària i cistella bàsica

El 2007, el salari mínim cobria el 57% de la Cistella Alimentària i el 25,5% de la Cistella Bàsica. El juny del 2017, el salari mínim més el bo d'alimentació cobria el 16% de la Cistella Alimentària i l'11,5% de la Cistella Bàsica. Al febrer del 2018 només cobria el 5% i 3%.

Años	Canasta Alimentaria Familiar	Canasta Básica Familiar	Salario Mínimo
2003	461,3	1.309,0	247,1
2004	601,2	1.515,1	321,2
2005	650,3	1.587,6	405,0
2006	867,3	2.017,4	512,3
2007	1.070,3	2.406,8	614,8

Año (2017)	Costa Alimentaria (Bs)	Costa Básica (Bs)	Salario Mínimo	Bono de Alimentación
ENERO	621.106,98	832.259,96	40.638,15	63.720,00
FEBRERO	665.682,12	922.625,39	40.638,15	63.720,00
MARZO	772.614,30	1.068.643,25	40.638,15	108.000,00
ABRIL	867.772,05	1.214.020,20	40.638,15	108.000,00
MAYO	990.918,92	1.426.363,38	65.021,04	135.000,00
JUNIO	1.229.698,35	1.738.150,55	65.021,04	135.000,00

Evolució de la inflació (1976 - 2016)

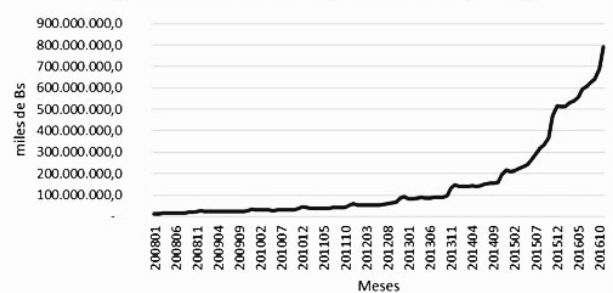
Les següents gràfiques ensenyen el desenvolupament de la inflació a Venezuela i una de les seves causes principals: l'emissió de moneda sense cap tipus de suport econòmic. A través de la impressió de muntanyes de papers sense valor per part del BCV, la patronal chavista veneçolana ha enfonsat el poder adquisitiu dels salaris.

TASA DE INFLACIÓN DE VENEZUELA

Fuente: www.tradingeconomics.com / Banco Central de Venezuela

Bolívars en circulació en Venezuela 2008 - 2016

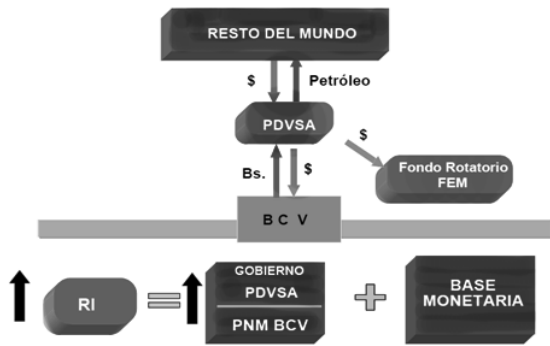

Ara, abril de 2018, els bolívars en circulació estan en els 3 bilions, mentre la producció i els serveis continuen caient.

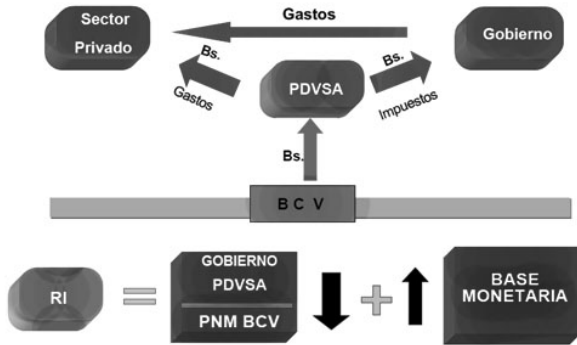
Dependència del petroli de l'economia Veneçolana

El 96% de les exportacions de l'Estat veneçolà són conformades pel petroli i els seus derivats, per tant, la quasi totalitat de dòlars provenen del petroli.

Per tant, les importacions depenen dels dòlars que entren per la venda del petroli.

PDVSA és el centre de l'economia veneçolana. Tota l'economia gira entorn a la despesa i a les necessitats de la PDVSA.

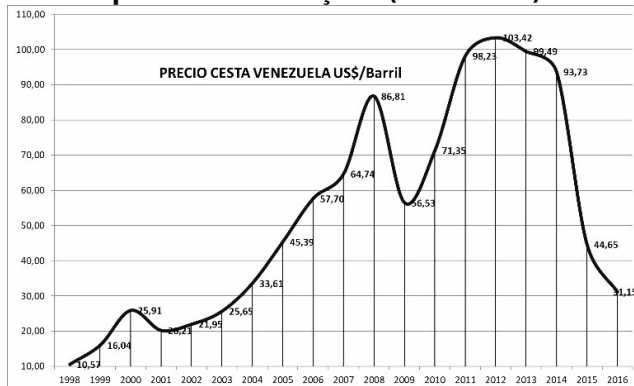

Per això, com s'observa en els gràfics que proporcionem a continuació, quan els ingressos derivats de l'exportació del petroli cauen (ja sigui perquè cau el preu o perquè cau el volum de vendes o tots dos alhora), s'enfonsa la balança comercial i l'afluència de divises a l'economia veneçolana.

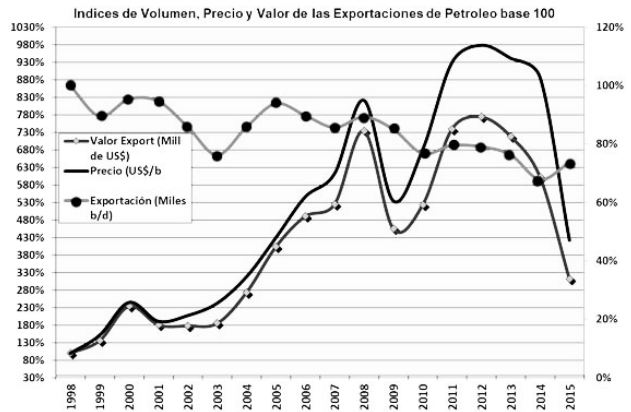
Producció de petroli a Veneçuela (1976 - 2016)

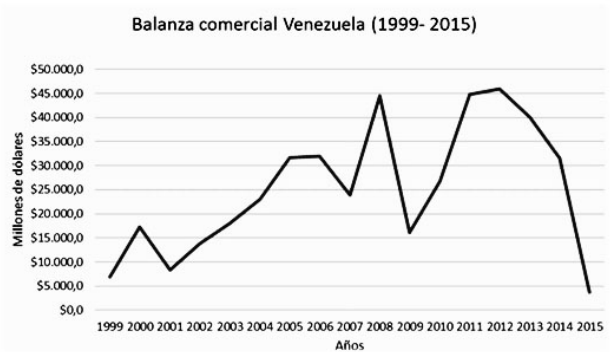
Evolució preu cistella Veneçuela (1998 - 2016)

Índexs exportació petroli (1998 - 2016)

Balanza comercial (1999-2015)

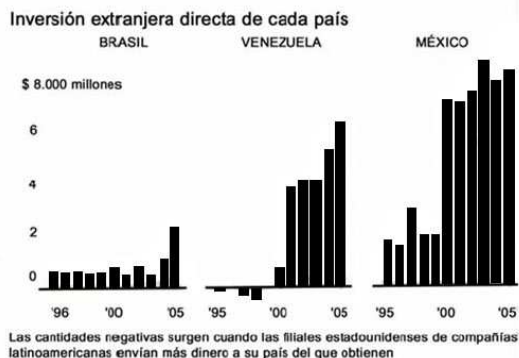
Política imperialista veneçolana

Posició que ocupa la PDVSA en les primeres 500 empreses mundials per facturació de la revista yanqui "FORTUNE".

Año	Ranking
1995	113
2004	76
2006	35
2007	-
2008	-
2009	27
2010	56
2011	66
2012	36
2013	38
2014	41
2015	39

Ranking de PDVSA EN LA REVISTA "FORTUNE"

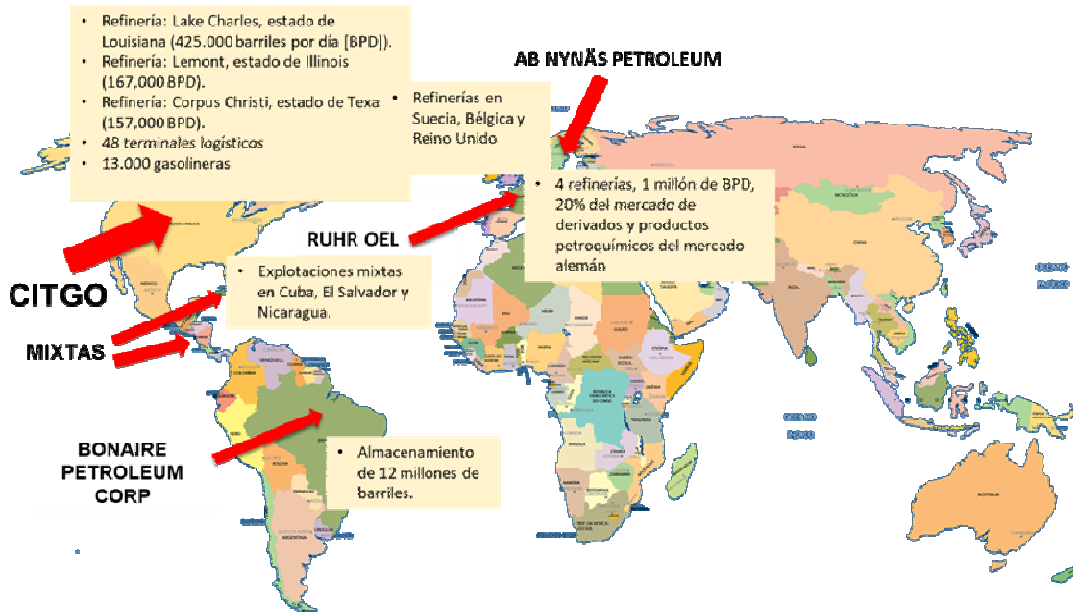
Exportació de capitals a EE UU Boom de la inversió latinoamericana en EEUU

(1995-

2005)

Refinerías propietat de PDVSA en Estats Units i altres països:

UNASUR, Banco del Sur, Petrocaribe, ALBA:

La política imperialista del Partit de l'Exèrcit a Venèçuela va consistir en vendre'ls el petroli als països de la seva àrea d'influència a canvi dels productes industrials. D'aquesta manera, la base de la renda de la terra i els alts preus del petroli, la burgesia veneçolana es proposava apropiar-se d'una gran part de la plusvàlua que, al seu torn, les burgesies dels països limítrofs havien extret als seus proletaris.

L'esperit de grandesa il·lusòria de l'imperialisme veneçolà va aparèixer com el promotor de tots aquests organismes polítics i econòmics, el centre propulsor i representatiu estava situat a Caracas, en el preu del petroli a més de 100 dòlars el barril, amb els setciències intel·lectuals de PODEMOS com a teòrics i assessors personals d'Hugo Chávez: Monedero, Iglesias, etc.

Aquesta gran obra dels setciències de PODEMOS, la podem definir i encarnar en l'obra coneguda com: ALLÒ QUE EL VENT S'ENDUGUÉ!!, és a dir, el que el capitalisme, amb les seves LLEIS DEL MERCAT, VA PORTAR I ES VA ENDUR!!

Conseqüències per a la indústria, ramaderia i agricultura veneçolanes

Aquesta política imperialista del chavisme, basada en la renda petrolera, ha conduït a la desindustrialització de Venèçuela i a disparar la inflació galopant en la qual el Partit de l'Exèrcit pot obtenir grans guanys a través de l'estraperlo.

Al govern del partit de l'exèrcit no li importen els recanvis ni la maquinària per a la indústria que es va quedar obsoleta i paralitzada, improductiva.

En l'agricultura no arriben les llavors ni els fosfats, ni els recanvis de maquinària agrícola, dels camions, dels animals, etc. Per tant, no és possible sembrar ni recollir la inexistent collita de la terra ni el bestiar de carn ni la llet.

El partit de l'exèrcit o chavisme són una RUÏNA monumental, pel que fa a capitalisme i encara més pel que fa al seu fals socialisme a la Chávez, a la Monedero, a la Iglesias i a la Padrino!!

Si observem les balances comercials amb els països del seu voltant en les següents gràfiques veurem com Venèçuela ha passat d'exportar productes manufacturats i industrials a convertir-se en un importador de tots aquests productes, en un drogodependent complet de la renda del petroli.

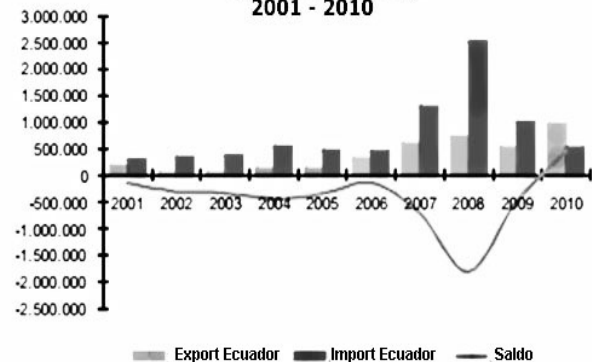
Desplome de envíos. Ventas de Nicaragua a Venezuela (2008 - 2015)

● En exportaciones, Venezuela se ha convertido en el segundo socio comercial de Nicaragua después de Estados Unidos, sin embargo, por primera vez en años los envíos a este país han disminuido drásticamente.

Año	Valor (en millones de dólares)	Volumen (en toneladas)
2008	32.74	13,530
2009	122.99	48,487
2010	248.81	129,813
2011	307.15	149,042
2012	437.80	206,609
2013	405.90	337,412
2014	375.95	352,810
2015	314.75	299,064

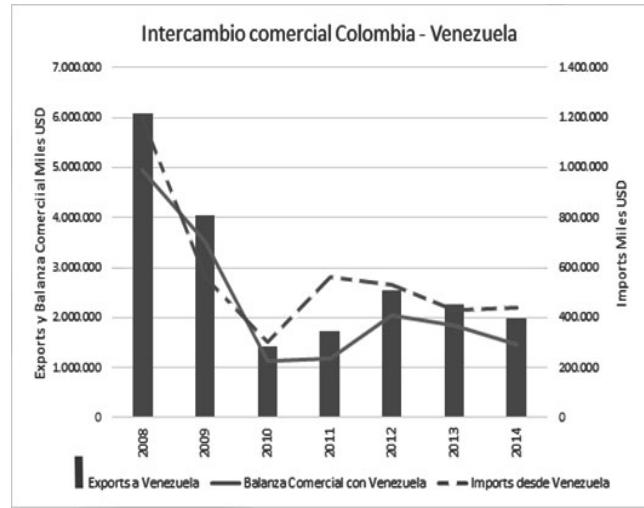
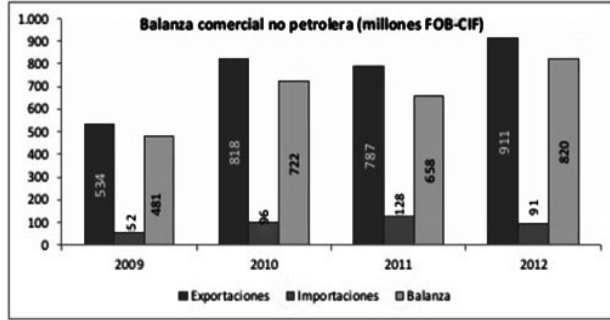
FUENTE: Centro de Trámites de las Exportaciones (Cetrex).

Comercio Exterior de Ecuador con Venezuela (miles de dólares) 2001 - 2010

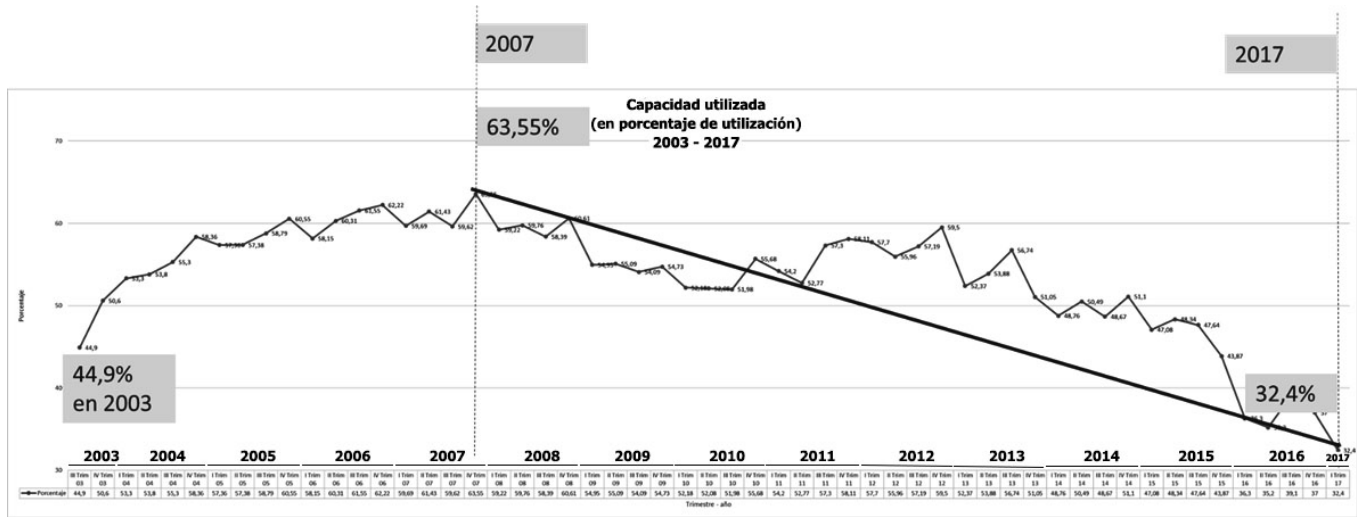
Fuente: Secretaría General de la ALADI

Utilització de la capacitat productiva (2003- 2017)

Evidentment, aquesta política imperialista, combinació d'ambició i ceguesa econòmica, ha conduït a una ruïna completa de l'entramat productiu veneçolà, desplomant-se la capacitat productiva utilitzada des del 63,55% el 2007 fins al 32,4% el 2017:

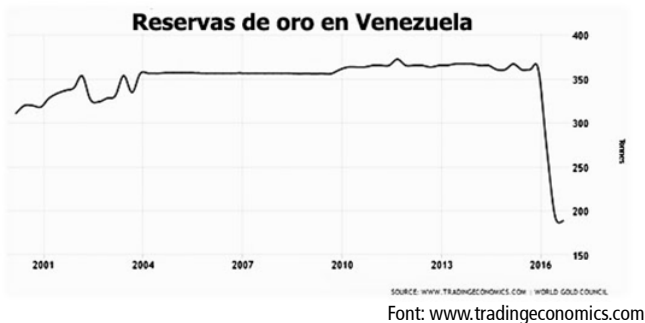
PIB manufacturer (1999-2015)

Es verifica el mateix fenomen, observant l'evolució del PIB manufacturer a partir del 2007:

		VENEZUELA										
		INDICADORES MACROECONOMICOS										
AÑO		1998	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	
Indicadores PIB												
PIB real (Var. %)		0,30	0,00	5,30	-3,20	-1,50	4,20	5,80	-1,30	-3,90	-5,70	
	Petrolero	0,30	3,30	2,00	7,40	0,10	0,60	1,40	0,90	4,20	0,90	
	No Petrolero	-0,40	9,70	4,70	-1,70	-1,60	4,30	5,80	1,80	-3,10	-5,60	
PIB manufactur (Var. %)		-1,40	4,40	-7,20	-6,40	-3,40	3,80	1,80	-0,30	-7,90	-6,80	
Participación Manufactur / PIB Total (%)		17,36	15,90	15,30	14,80	14,50	14,50	13,90	13,70	13,20	13,40	
Participación Petrolero / PIB Total (%)		18,74	12,40	12,10	11,60	11,70	11,30	10,90	10,80	10,30	11,80	
Consumo Privado (Var. %)		1,80	18,70	6,30	-2,90	-1,90	4,00	7,00	4,70	-3,30	-7,80	
Inversión Real (Var. %)		5,60	25,30	2,40	-8,30	-6,30	4,40	23,30	-9,00	-17,90	-17,60	
Indicadores Precios %												
Inflación al cliente (Índice Nacional)		ND	ND	33,9	25,1	27,2	27,6	20,1	56,2	68,5	180,9	
Inflación al cliente (IPC Caracas)		29,9	22,5	31,9	28,9	27,4	29,0	19,5	52,7	64,7	159,7	

Conseqüències en les reserves i divises

La conseqüència per a les reserves i les divises, com no podia ser d'una altra manera, ha estat la seva caiguda dràstica.

Resultats producció agrícola (2008- 2015)

Comparación Resultados Producción Agrícola. Años 2008, 2014 y 2015					
Rubro	Producción 2008 (t)	Producción 2015 (t)	Producción 2014 (t)	Crecimiento 15-08 (%)	Crecimiento 15-14 (%)
Maíz	2.995.662	1.244.250	1.675.389	-58,5	-25,7
Arroz	1.276.330	800.000	1.150.000	-37,3	-30,4
Sorgo	376.959	73.600	92.648	-80,5	-20,6
Caña	9.690.791	4.700.000	5.961.000	-51,5	-21,2
Girasol	35.552	7.197	22.687	-80	-68
Ajonjolí	18.891	38.400	27.100	103,3	41,7
Naranja	382.561	500.000	600.000	31	-17
Café	1.565.000	450.000	550.000	-71,2	-18,2
Papa	421.016	108.000	220.000	-74,3	-50,9
Cebolla	323.432	153.600	190.020	-52,5	-19,2
Tomate	199.319	162.000	226.000	-18,7	-28,3
Pimentón	152.229	90.000	146.850	-40,9	-38,7

Tots els productes agrícoles pateixen una caiguda dràstica en la producció, derivada de la política imperialista del drogodependent capitalisme chavista veneçolà.

Amb la caiguda dels ingressos del petroli, el terra s'ha enfonsat sota els peus de l'ambició del chavisme de quedar-se amb els guanys de les burgesies veïnes i, havent destruït la seva pròpia indústria i agricultura en el procés, ara la classe obrera veneçolana pateix la tortura de l'escassetat, l'especulació i la hiperinflació.

L'any 2018 va començar amb la ressaca, els PERNILS promesos per Maduro a les campanyes de propaganda durant els processos electorals del 2017 no van arribar. La fam segueix desbocada, les malalties i les morts continuen multiplicant-se.

Segons publica la Federació Veneçolana de Mestres:

Cendas-Fvm:

Canasta alimentaria en febrero se elevó a Bs.

37.517.912,13

La Canasta Alimentaria Familiar (CAF) se elevó a Bs. 37.517.912,13, registrando una variación de 53,7 %, equivalente a Bs. 13.115.145,09 con respecto al mes de enero, mientras que la variación anualizada febrero 2017/febrero 2018 fue de 5.536 %, de acuerdo con la información del Centro de Documentación y Análisis Social de la Federación Venezolana de Maestros (Cendas-Fvm).

Para tener acceso a los alimentos, se requieren 95,6 salarios mínimos de Bs. 392.646,46, retenida a una familia de cinco miembros, lo que representa 1.250.597,07 bolívares diarios, es decir, más de tres salarios mínimos diarios.

Les dades es comenten soles. Aquesta és la política antiobrera del partit de l'exèrcit-chavisme!! I quan van començar la fam i els assalts a les botigues i als camions amb aliments de primera necessitat, es va multiplicar la repressió criminal de l'Estat capitalista, desapareixent la lleial oposició dels carrers i de les protestes. Demostrant-se que la petita i mitjana burgesia no tenen cap alternativa al govern del partit de l'exèrcit-chavisme, abandonant els morts i tement més als obrers que al chavisme criminal.

El fals dilema de l'"oposició" o el "chavisme", dos corrents de la burgesia

El govern chavista és el Partit de l'Exèrcit que controla la PDVSA i s'ha dotat del control de BANFANB i CAMIMPEG, manté el poder econòmic, polític i militar.

La base social de l'"oposició" és la petita i mitjana burgesia arruïnades, juntament amb una part de l'aristocràcia obrera i professions liberals igualment arruïnades. Les mobilitzacions de l'"oposició" estan finançades per l'imperialisme espanyol, europeu i nord-americà.

L'"oposició" i el "chavisme" van estar junts en la repressió i massacre del *sacudón* o *Caracazo* al febrer-març del 1989 i estaran junts en la massacre i repressió de les futures manifestacions de lluita de la classe obrera.

La clase obrera venezolana i internacional no pot defensar ni donar suport a cap dels dos bàndols capitalistes en contesa, sinó que ha de proposar la seva pròpia alternativa classista.

Hi ha solució per a Veneçuela en el capitalisme?

La renda del petroli és la diferència entre el preu d'extracció (12\$ per barril) i el preu de mercat fruit del monopoli del petroli i de la LLEI de l'oferta i demanda.

Aquesta renda, que prové de l'extracció de plusvàlua de la classe obrera internacional, droga l'economia i obstaculitza el desenvolupament de l'agricultura i de la producció industrial.

Mentre hi hagi capitalisme, independentment de qui governi, la renda del petroli dominarà l'economia veneçolana convertint-la en una addicta del petroli. Ja sigui el preu del petroli alt o baix,

la renda del petroli condemnarà l'economia a la dependència de la importació de gran part dels productes de consum.

Això significa per a la classe obrera: inflació, escassetat, desocupació, malalties, inseguretat, etc. Fins i tot sense la renda del petroli, el capitalisme comporta crisi de sobreproducció, guerres i sobreexplotació de la classe obrera.

Només la superació del capitalisme i de la seva economia mercantil acabarà amb aquesta situació, a partir de l'organització obrera classista sindicalment i política sense subvencions del patró ni de l'Estat i sense entrar a assessorar o dirigir les institucions burgeses, parlamentàries o no.

Total independència política i organitzativa del nostre moviment sindical o polític de partit!!

Las huellas castrenses

Al revisar el reparto de las responsabilidades gubernamentales se hace evidente el progresivo control que han ido alcanzando los militares en la administración pública nacional

Gobernaciones

Gobernadores juramentados ante la ANC que son militares

GOBERNADOR	ENTIDAD	RANGO	PARTIDO
Ramón Carrizales	▶ Apure	Coronel	PSUV
Rodolfo Marco Torres	▶ Aragua	General de Brigada	PSUV
Carmen Meléndez	▶ Lara	ViceAlmirante	PSUV
Henry Rangel Silva	▶ Trujillo	General en Jefe	PSUV
Jorge Luis García Carneiro	▶ Vargas	Comandante del Ejército	PSUV
Justo Noguera Pietri	▶ Bolívar	General de Brigada GNB	PSUV

FUENTE: CNE

Ministerios

Bajo el mando de personal militar* se encuentran áreas tan importantes para la sociedad como la energía eléctrica, transporte, obras públicas, agua, alimentación y relaciones interiores, además del Ministerio de Defensa

MINISTERIO	MINISTRO	RANGO
Ecosocialismo y Aguas	▶ Ramón Celestino Velásquez	Coronel de la Aviación
Obras Públicas	▶ César Alberto Salazar	Almirante
Transporte	▶ Carlos Osorio	Mayor General del Ejército
Relaciones Interiores, Justicia y Paz	▶ Néstor Luis Reverol Torres	Mayor General del Ejército
Defensa	▶ Vladimir Padrino López	General
Agricultura Productiva y Tierras	▶ Wilmar Castro Soteldo	Teniente Coronel de la Aviación
Pesca y Acuicultura	▶ Orlando Miguel Maneiro	Almirante
Alimentación	▶ Luis Alberto Medina Ramírez	General
Energía Eléctrica	▶ Luis Motta Domínguez	Mayor General de la GNB
Nueva Frontera de Paz	▶ Gerardo José Izquierdo	Mayor General del Ejército
Petróleo	▶ Manuel Quevedo	Mayor General de la GNB

Pdvsa (2017)

Cuatro de los cargos directivos relacionados directamente con el funcionamiento de la empresa se encontraban bajo la tutela de funcionarios militares

NOMBRE	CARGO	MILITAR/CIVIL	RANGO/PROFESIÓN
Manuel Quevedo	▶ Presidente	Militar	Mayor General
Maribel Parra	▶ Vicepresidencia ejecutiva	Militar	ViceAlmirante
Nelson Ferrer	Vicepresidencia de exploración y producción	Civil	Ingeniero
Simón Zerpa	Vicepresidencia de finanzas	Civil	Estudios Internacionales
Delcy Rodríguez	Vicepresidencia de asuntos internacionales	Civil	Abogada
Guillermo Blanco Acosta	▶ Vicepresidencia de refinación	Militar	Capitán
Ysmel Serrano	Vicepresidencia de comercio y suministro	Civil	Abogado y politólogo
Marianny Gómez	Vicepresidencia de planificación e ingeniería	Civil	Ingeniera
César Triana	Presidente de Pdvsa Gas	Civil	Ingeniero
Yurbis Gómez	Director externo	Civil	Vocero de los trabajadores
Ricardo León	Director externo	Civil	Vocero de los trabajadores
Rodolfo Marco Torres	▶ Director externo	Militar	General de Brigada
Ricardo Menéndez	Director externo	Civil	Geógrafo
Wills Rangel	Director externo	Civil	Vocero de los trabajadores

FUENTE: PDVSA

CVG (2000-2017)

Siete de los últimos diez presidentes del holding de la CVG han sido funcionarios militares*

PRESIDENTE	FECHA	OCCUPACIÓN
Antonio López Reyna	2000	▶ Militar
Francisco Rangel Gómez	2000-2004	▶ Militar
Rafael Sánchez Márquez	2004-2005	▶ Militar
Victor Álvarez	2005-2006	Civil
Daniel Machado	2006-2008	▶ Militar
Rodolfo Sanz	2008-2010	Civil
José Khan	2010-2011	Civil
Rafael Gil Barrios	2011-2013	▶ Militar
Carlos Alberto Osorio	2013-2014	▶ Militar
Justo Noguera Pietri	2014-2017	▶ Militar

(*) activos o retirados

FUENTE: TRANSPARENCIA VENEZUELA / ARCHIVO DE EL NACIONAL

Personal asignado a actividades de defensa
489.497
Total de personal de la FANB en 2017

24%
229.603 millones de bolívares se destinaron a gastos de defensa y seguridad

76%
1.099.588 millones de bolívares se destinaron a gastos distintos a la seguridad y defensa del país

Alimentación

De los once ministros que han pasado por el Ministerio de Alimentación diez han sido militares

MINISTRO	RANGO/PROFESIÓN	FECHA
Rafael Oropeza	▶ General	2004-2006
Erika Farias	Civil	2006-2007
Rafael Oropeza	▶ General	2007-2008
Felix Osorio	▶ Coronel Ejército	2008-2010
Carlos Alberto Osorio Zambrano	▶ Mayor General	2010-2013
Felix Osorio	▶ Coronel Ejército	2013-2014
Hebert Garcia	▶ Mayor General	2014
Iván José Bello	▶ Coronel	2014-2015
Carlos Alberto Osorio Zambrano	▶ Mayor General	2015
Rodolfo Clemente Marco Torres	▶ General	2016-2017
Luis Alberto Medina Ramírez	▶ Mayor General	2017-actual

#FOGRAFIAELNACIONAL

Infografia corresponent a la pàgina 4.

ESCLATA LA GUERRA COMERCIAL, PREPARANT LA MOBILITZACIÓ I EL XOC ENTRE ELS EXÈRCITS DEL CAPITAL: QUINA ALTERNATIVA HI HA CONTRA LA NOVA MATANÇA IMPERIALISTA? LA GUERRA CIVIL CLASSISTA REVOLUCIONÀRIA, ANTICAPITALISTA PROLETÀRIA!

El sistema o mode de producció mercantil-capitalista, amb la seva anarquia de la producció, condueix una vegada i una altra a la SUPERPRODUCCIÓ, a la saturació dels Mercats, al tancament massiu d'empreses, a l'ACOMIADAMENT de centenars de milions de treballadors; i segons afirmen els mateixos burgesos: A la CRISI del millor dels sistemes possibles, del sistema CAPITALISTA!

Estats Units ve sent envaït per totes les seves costes, per totes les seves fronteres territorials i per l'aire. Els baixos preus de les MERCADERIES són l'arma invisible utilitzada per tots els seus COMPETIDORS. Per defensar-se d'aquesta invasió, el govern nord-americà aixeca barreres i sostres aranzelaris, aixeca MURS i FILATS ELECTRIFICATS. Els "invasors" caven túnels i redueixen encara més els PREUS de les seves MERCADERIES.

La guerra comercial anirà accelerant la seva velocitat i la seva extensió per tot el Mercat Mundial. En un moment o altre la veu circulació de les MERCADERIES es veurà detinguda en SEC pel DESPLEGAMENT dels exèrcits enemics, els exèrcits dels propietaris de les Mercaderies seran mobilitzats per expulsar dels Mercats als exèrcits de la COMPETÈNCIA capitalista INVASORA i aquest xoc d'interessos desencadenats per la guerra comercial provocarà el xoc, la GUERRA entre els exèrcits dels grups imperialistes, per imposar un nou repartiment del Mercat Mundial!!

Així va definir Karl Marx aquest tipus de crisi en el "Manifest del Partit Comunista", en el capítol "Burguesos i Proletaris", ja el 1848:

"Des de fa algunes dècades, la història de la indústria i del comerç no és més que la història de la rebel·lió de les forces productives modernes contra les actuals relacions de producció, contra les relacions de propietat que condicionen l'existència de la burgesia i del seu domini. Només cal esmentar les crisis comercials que, amb el seu retorn periòdic, plantegen, en forma cada vegada més amenaçant, la qüestió de l'existència de tota la societat burgesa. En les crisis comercials, es destrueix sistemàticament, no només una part considerable de productes elaborats, sinó fins i tot de les forces de producció ja creades. Durant les crisis, una epidèmia social, que en qualsevol època anterior hauria semblat absurda, s'estén sobre la societat: l'epidèmia de la superproducció. La societat es troba sobtadament retrotrèta a un estat de sobtada barbàrie: es podria dir que la fam, que una guerra devastadora mundial l'han privat de tots els seus mitjans de subsistència; la indústria i el comerç, semblen arruïnats. I tot això, per què? Perquè la societat posseeix massa civilització, massa mitjans de vida, massa indústria, massa comerç. Les forces productives de què disposa no afavoreixen ja el règim burgès de la propietat; per contra, resulten ja massa poderoses per a aquestes relacions, que constitueixen un obstacle per al seu desenvolupament; i cada vegada que les forces productives superen aquest obstacle, precipiten en el desordre a tota la societat burgesa i amenacen l'existència de la propietat burgesa. Les relacions burgeses s'han tornat massa estretes per a contenir les riqueses creades en el seu si. Com venç aquesta crisi la burgesia? D'una banda, per la destrucció obligada d'una massa de forces productives; d'una altra, per la conquesta de nous mercats i l'explotació més intensa dels antics.

De quina manera ho fa, doncs? Preparant crisis més extenses i més violentes i reduint els mitjans de prevenir-les. Les armes que va fer servir la burgesia per enderrocar el feudalisme es tornen ara contra la pròpia burgesia. Però la burgesia no ha forjat solament les armes que han de donar-li mort; ha produït també els homes que empunyaran aquestes armes: els obrers moderns, els proletaris."

Aquesta és la teoria marxista de les crisis de superproducció del sistema capitalista i la seva superació revolucionària a través de la insurrecció proletària.

Però, com intenta superar aquestes crisis de superproducció la burgesia "nacional" i la burgesia internacional? En el capítol XV del III llibre d'"El Capital" de Karl Marx està ben recollit i explicat:

"El mercat ha, per tant, d'estendre's constantment, de manera que les seves connexions i les condicions que el regulen van adquirint cada vegada més la forma d'una llei natural independent de la voluntat dels productors, cada vegada més incontrolable. La contradicció interna busca una solució en l'expansió del camp extern de la producció. Però com més es desenvolupa la força productiva, més xoca amb la base estreta sobre la qual estan fonamentades les relacions de consum".

El Mercat es va estenent cada vegada més, com una llei natural, independent de la voluntat de les burgesies nacionals o nacionalistes, i com més es desenvolupen les forces productives més invasions d'altres Mercats duen a terme i més XOCS van provocant.

"El veritable límit de la producció capitalista és el mateix capital, és el fet que, en ella, són el capital i la seva pròpia valorització el que constitueix el punt de partida i la meta, el motiu i la finalitat de la producció; el fet que aquí la producció només és producció per al capital i no, al revés, els mitjans de producció simples mitjans per ampliar cada vegada més l'estructura del procés de vida de la societat dels productors. D'aquí que els límits dins dels quals s'ha de moure la conservació i valorització del valor-capital, la qual descansa en l'expropiació i depauperació de les grans masses dels productors, xoquin constantment amb els mètodes de producció que el capital es veu obligat a utilitzar per aconseguir els seus fins i que tendeixen a l'augment il·limitat de la producció, a la producció per la producció mateixa, al desenvolupament incondicional de les forces socials productives del treball. El mitjà emprat – desenvolupament incondicional de les forces socials productives – xoca constantment amb la finalitat perseguida, que és un fi limitat: la valorització del capital existent. Per tant:

La superproducció de capital, no de mercaderies soltes – encara que la superproducció de capital impliqui sempre superproducció de mercaderies – no indica, per tant, una altra cosa que superacumulació de capital".

Marx prossegueix:

"A la pràctica les coses es presentarien de tal manera, que una part del capital quedaria totalment o parcialment ociosa (doncs per poder valoritzar-se d'alguna manera hauria de desallotjar de la seva posició a un capital ja en funcions) i l'altra part es valoritzaria a una quota més baixa de guany per efecte de la pressió del capital ociós o ocupat només a mitges. I, des d'aquest punt de vista, seria indiferent que una part del capital addicional vingués a substituir el capital antic, passant aquest, amb això, a ocupar un lloc entre el capital addicional. Tot i això, sempre tindriem, d'una banda, la suma de capital antiga i d'una altra part la suma addicional. El descens de la quota de guany aniria acompanyat aquí per una disminució absoluta de la massa de guany, ja que, segons els supòsits de què partim, la massa de la força de treball emprada no augmenta, ni creix tampoc la quota de plusvàlua, per la qual cosa no pot créixer tampoc la massa d'aquesta. I la massa reduïda de guany hauria de calcular-se a base d'un capital total incrementat. Però, tot i suposant que el capital actiu seguís valoritzant-se a força de l'antiga quota de guany i que, per tant, la massa de guany seguís sent la mateixa, es calcularia malgrat tot a base d'un capital total incrementat, la qual cosa implica també un descens de la quota de guany. Si un capital total de 1.000 donés un guany de 100 i després d'augmentar a 1.500 segueix donant el mateix guany de 100, el guany corresponent a 1.000 quedarà reduït, en el segon cas, a $66\frac{2}{3}$. La valorització del capital antic haurà disminuït, per tant, en termes absoluts".

El nou capital invasor o natiu ha de desallotjar, almenys, a una part de l'antic, deixar-lo ociós, sense Mercat on vendre les seves mercaderies:

"De qualsevol manera que sigui, sempre quedarà ociosa necessàriament una part de l'antic capital, ociós en la seva funció de capital, en la mesura en què ha de funcionar com a tal capital i valoritzar-se. Quina part concreta d'ell quedarà ociosa, és el que ha de decidir la lluita de la concurrència. Mentre les coses van bé, la concurrència actua, segons hem vist en estudiar l'anivellament de la quota general de guany, com una germandat pràctica de la classe capitalista, entre la qual el botí comú es distribueix col·lectivament, en proporció a la quantia de la part aportada al negoci per cadascú. Però quan ja no es tracta precisament del repartiment dels guanys, sinó de les pèrdues, cadascú procura reduir en la mesura del possible la part alíquota que en elles li correspon, per fer carregar amb elles als altres. Les pèrdues són inevitables per a la classe en el seu conjunt. Però, quina part d'elles ha de suportar cada capitalista? Això ho decideix la força i l'astúcia; en arribar aquí, la concurrència es converteix en una lluita entre germans enemics. A partir d'aquest moment s'imposa l'antagonisme entre l'interès de cada capitalista individual i el de la classe capitalista en el seu conjunt, de la mateixa manera que abans la identitat d'aquests interessos s'obria pas pràcticament a través de la concurrència".

Quina part del capital quedarà ociosa? Això, al principi ho decideix la CONCURRÈNCIA, però amb l'agudització de la crisi i de la guerra comercial ho acaben decidint la FORÇA i l'ASTÚCIA en una lluita a vida o mort entre germans enemics tant en el Mercat Nacional com en el Mercat Mundial.

Però tot això, com venim repetint els marxistes integrals des de fa 170 anys, és el producte de les lleis del capital no escrites

en cap codi. És a dir, la superproducció provocada per l'anarquia de la mateixa producció capitalista.

"Però la contradicció inherent a aquest règim de producció capitalista consisteix precisament en la seva tendència a desenvolupar d'una manera absoluta les forces productives, tendència que xoca constantment amb les condicions específiques de producció dins de les que es mou i ha de moure's necessàriament el capital. No és que es produeixin massa mitjans de subsistència en proporció a la població existent. A l'inrevés. El que realment passa és que se'n produeixen pocs per sostenir decorosa i humanament a la població. No és que es produeixin massa mitjans de producció per donar ocupació a la part de la població capaç de treballar. A l'inrevés. En primer lloc, es produeix una part excessivament gran de població que en realitat no es troba en condicions de treballar i que ha de viure d'explotar el treball d'altres o de treballs que només poden considerar-se com a tals dins d'un miserable sistema de producció. En segon lloc, no es produeixen prou mitjans de producció perquè tota la població capaç de treballar treballi en les condicions més productives, és a dir, perquè el seu temps absolut de treball s'escurci per la massa i l'efectivitat del capital constant que durant aquest temps de treball es fa servir. El que sí que passa és que es produeixen periòdicament massa mitjans de treball i massa mitjans de subsistència per poder emprar-los com a mitjans d'exploració dels obrers a força d'una determinada quota de guany. Es produeixen massa mercaderies per poder realitzar i convertir en nou capital, en les condicions de distribució i de consum traçades per la producció capitalista, el valor i la plusvàlua continguts en elles, és a dir, per dur a terme aquest procés sense explosions constantment reiterades. No és que es produeixi massa riquesa. El que passa és que es produeix periòdicament massa riquesa sota les seves formes capitalistes antagoniques".

En el capitalisme no es produeix per satisfer les necessitats de la humanitat, només es produeix per als compradors o consumidors SOLVENTS:

"Superproducció de capital no vol dir altra cosa que superproducció de mitjans de producció – mitjans de treball i de subsistència – susceptibles de funcionar com a capital, és a dir, de ser emprats per explotar el treball fins a un cert grau d'exploració, ja que en descendir aquest grau de exploració per sota de cert límit es produeixen perturbacions i paralitzacions del procés de producció capitalista, crisi i destrucció de capital".

La superproducció de capitals posa a produir més mitjans de producció (fàbriques, mitjans de transport, Mercats...) dels que necessiten els solvents, havent de quedar OCIOSOS, paralitzant o tancant una part, provocant el caos que acompanya les crisis, que també té com a base la multiplicació del crèdit:

"Però és evident que a mesura que es desenvolupa la productivitat del treball i, per tant, la producció en gran escala, 1r els mercats s'estenen i s'allunyen dels centres de producció; 2n els crèdits han de perllongar-se, i 3r l'element especulatiu tendeix necessàriament a dominar cada vegada més les transaccions comercials. La producció en gran escala i amb destinació a mercats més remots llença tot el producte a mans del comerç".

Però la superproducció i la saturació del Mercat redoblen la imposició que només es produeixi el que deixi una quota de GUANY acceptable en el lloc i en el moment que es vengui:

"La quota de guany és el ressort propulsor de la producció capitalista, que només produeix el que pot produir-se amb guany i en la mesura que aquest pot obtenir-se".

I quan la quota de guany és petita es busquen nous mercats per invertir-hi els capitals que permetin revertir o compensar aquesta tendència a la caiguda.

"Quan s'envia capital a l'estranger, no és perquè aquest capital no trobi en termes absoluts ocupació dins del país. És perquè a l'estranger pot invertir-se amb una quota més alta de guany. Però aquest capital és, en termes absoluts, capital sobrant respecte a la població obrera en actiu i al país de què es tracta en general. Existeix com a tal al costat de la població relativament sobrant, i això és un exemple de com tots dos existeixen l'un al costat de l'altra i es condicionen mútuament".

Ja que:

"El desenvolupament de les forces productives del treball social és el que constitueix la missió històrica i la raó de ser del capital. És així precisament com crea, sense proposar-s'ho, les condicions materials per a una forma més alta de producció".

Però la crisi esclata quan els cicles clàssics del capital, D-M-D', s'obstrueixen i D' no es realitza perquè no es ven ni es cobra la Mercaderia produïda:

"La crisi es produeix tan aviat com els refluxos dels comerciants que venen a llunyans mercats (o les existències s'han acumulat en excés dins del país) comencen a ser tan lents i escassos, que els bancs constrenyen exigint que se'ls pagui, o les lletres lliurades contra les mercaderies comprades vencen abans que hi hagi temps a tornar a vendre-les. Comencen llavors les vendes forçades, les vendes realitzades per poder pagar. Amb la qual cosa esclata el crac, que ve a posar fi de cop a l'aparent prosperitat".

Aquest compendi de cites recull les causes i els efectes que provoquen i en què es manifesten les crisis capitalistes des de 1824 fins a la de 2008 i venidores. Aquesta és la teoria marxista, la teoria revolucionària. I nosaltres, alumnes d'aquesta escola o corrent històric seguim afirmant: Sense teoria revolucionària no hi ha ni pot haver acció o pràctica revolucionàries! Ara, el 2018, s'inicien les amenaces i les mesures d'una guerra comercial que pot acabar sent profunda i planetària. L'ha llançada Estats Units contra Amèrica del Nord (Canadà i Mèxic) i Amèrica del Sud (Brasil-Argentina-Colòmbia, etc.), contra Àsia (Xina-Japó-Singapú...), contra la Unió Europea i contra Rússia.

"L'acer estranger és una porqueria, va exclamar Trump durant un acte electoral a Pensilvània". (Expansión, 12/03/2018)

BMW, empresa alemanya d'automòbils, que contracta a 70.000 treballadors als EEUU (allà va vendre 350.000 cotxes el 2017) va produir també allí més de 500.000 Wagen-carros-cotxes dirigits a l'exportació, especialment cap a la Xina, al voltant del 70%.

Krüger, el seu president, precisa el problema que tenen amb l'acer *made in USA*: *"Fem servir acers de qualitat que no hi ha als*

EEUU". O sigui, que no es produeix als EEUU, el que ensenya que l'acer *made in USA* és el veritable acer-PORQUERIA.

S'han retirat les acusacions contra Corea del Sud, a canvi que redueixi el 30% de les exportacions d'acer als EEUU. També ha parat momentàniament la imposició d'aranzels a l'acer i alumini de la UE. Però per als automòbils encara està pendent la decisió final.

És evident que el dèficit comercial dels EEUU és insostenible:

El comercio exterior de EE UU
Año 2017 en miles de millones de dólares

EXPORTACIONES		% SOBRE TOTAL	
1.	🇨🇦 Canadà	282,4	18,3
2.	🇲🇽 Mèxic	243,0	15,7
3.	🇨🇳 Xina	130,4	8,4
4.	🇯🇵 Japón	67,7	4,4
5.	🇬🇧 Reino Unido	56,3	3,6
6.	🇩🇪 Alemanya	53,5	3,5
7.	🇰🇷 Corea Sur	48,3	3,1
8.	🇲🇽 Países Bajos	42,2	2,7
9.	🇭🇰 Hong Kong	40,0	2,6
10.	🇧🇷 Brasil	37,1	2,4
	Otros	546,1	35,3
	TOTAL	1.547,0	

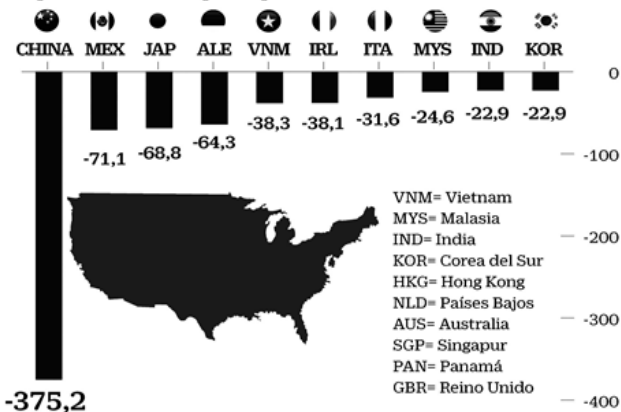
Fuente: Oficina de Estadística de EE UU

IMPORTACIONES

IMPORTACIONES		% SOBRE TOTAL	
1.	🇨🇳 Xina	505,6	21,6
2.	🇲🇽 Mèxic	314,0	13,4
3.	🇨🇦 Canadà	300,0	12,8
4.	🇯🇵 Japón	136,5	5,8
5.	🇩🇪 Alemanya	117,7	5,0
6.	🇰🇷 Corea Sur	71,2	3,0
7.	🇬🇧 Reino Unido	53,1	2,3
8.	🇮🇹 Italia	50,0	2,1
9.	🇫🇷 França	48,9	2,1
10.	🇮🇪 Irlanda	48,8	2,1
	Otros	698,6	29,8
	TOTAL	2.344,4	

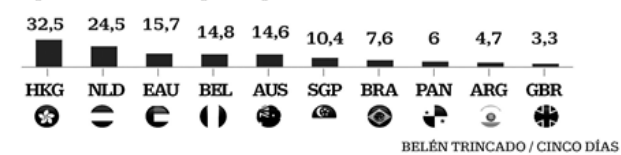
Países con los que tiene DÉFICIT comercial

Importa más de lo que exporta

Países con los que tiene SUPERÁVIT comercial

Exporta más de lo que importa

Com es veu en els gràfics, els EEUU importa 2,34 bilions i exporta 1,54 bilions de dòlars.

El dèficit comercial supera el 3,5% del PIB, és a dir, els 666.000 milions de dòlars de 2017. La diferència entre els 2,34 i el 1,54 bilions de dòlars.

Com es pot observar en les taules de la dreta, gran part del dèficit dels EEUU amb la Xina es deu a les compres de tecnologia que només es produeix en el gegant asiàtic. Equips de comunicació, ordinadors, semiconductors, manufactures.

A la taula inferior s'observa com el dèficit comercial va anar creixent des dels 1.664 milions de dòlars el 1986 fins als 375.227 milions el 2017.

EXPORTACIONES DE EE UU A CHINA

Aeroespacial	16.273
Aceites y grasas	13.724
Automoción	10.071
Semiconductores	6.887
Petróleo y gas	6.856
Chatarra	5.625
Medicamentos y eq. sanitario	5.582
Química	4.897
Resto	60.455
TOTAL	130.370

Fuente: Oficina de Estadística de EE UU

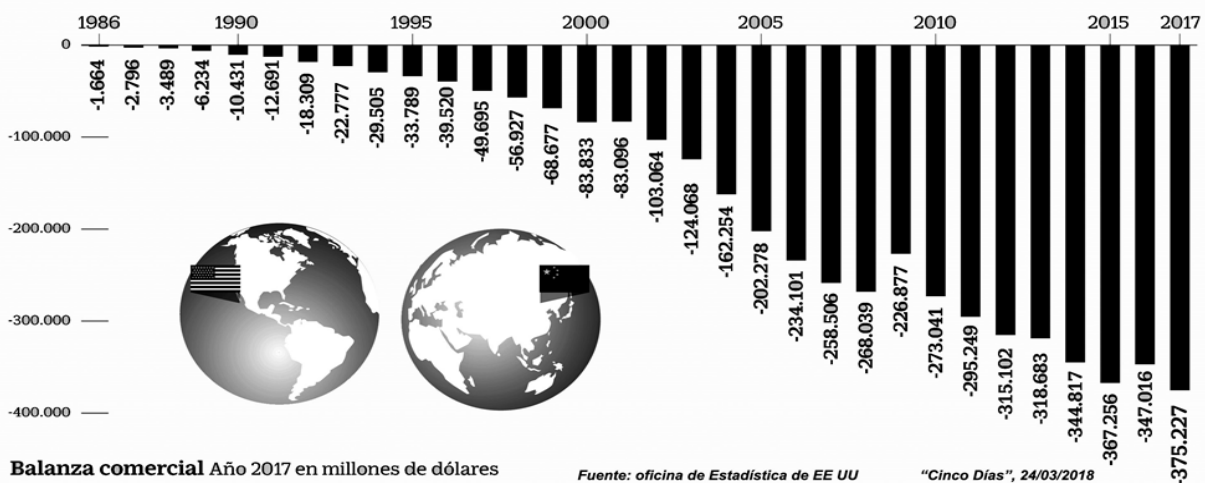
EXPORTACIONES A EE UU DE CHINA

Equipos comunicación	77.957
Ordenadores	58.609
Manufacturas	36.497
Textil	24.559
Semiconductores	23.158
Muebles y cocinas	18.222
Equipamiento hogar	14.494
Calzado	14.074
Resto	266.067
TOTAL	505.597

BELÉN TRINCADO / CINCO DÍAS

Evolución del déficit comercial de EE UU con China

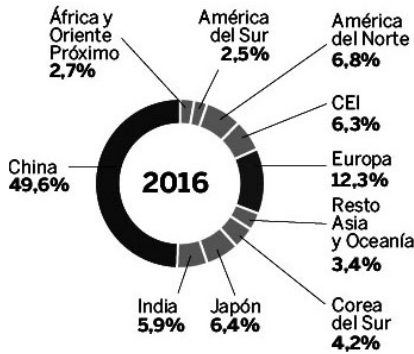
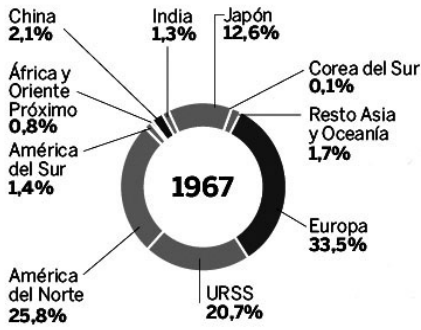
En millones de dólares

El salt de la Xina en la producció d'acer entre 1967 i 2016 ha estat espectacular:

PRODUCCIÓN INDUSTRIAL "El País" 18/03/2018

En %

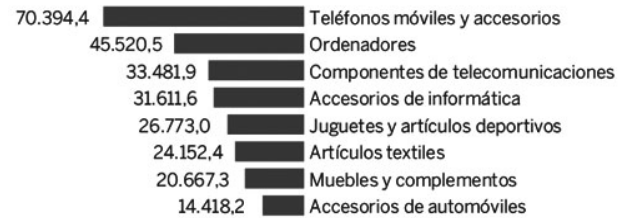
Xina va saltar des del 2,1% al 49,6% en la producció de tot l'acer mundial. Amb la producció de ciment el salt va ser encara més gran, des dels 25,75 milions de tones el 1970 (4,36%), al 60% del total mundial l'any 2015.

I hem de ressaltar que la Xina no està entre els primers exportadors ni d'acer ni d'alumini als EEUU, sinó que són: Canadà (17%), Brasil (13%), Corea del Sud (12%) i Mèxic (9%). En el cas de les importacions de l'alumini és també el Canadà (55%), Rússia (18%), Emirats Àrabs Units (13%).

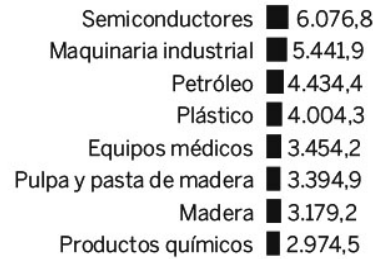
PRINCIPALES PRODUCTOS COMPRADOS A CHINA

En millones de dólares (2017)

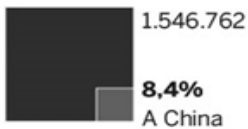
PRINCIPALES PRODUCTOS COMPRADOS A ESTADOS UNIDOS

En millones de dólares (2017)

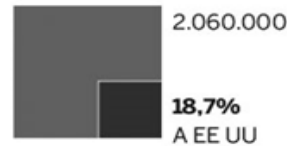

Fuente: Oficina Estadística de Estados Unidos y Observatory of Economic Complexity (OEC).

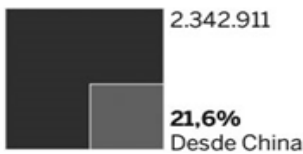
Total exportaciones de EE UU (2017)

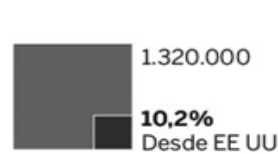
Total exportaciones de China (2016)

Total importaciones de EE UU (2017)

Total importaciones de China (2016)

"El posible impacte en la indústria de l'acer i l'alumini"

Acer. Xina domina amb claredat el mercat mundial de l'acer i l'alumini. Genera el 50% dels 1.687 milions de tones mètriques d'acer que es produeixen anualment i consumeix el 44%. Les quotes d'altres països es queden petites davant aquestes xifres: la Unió Europea representa el 10% de la producció, Japó el 6%, l'Índia el 6% i els Estats Units el 5%. Els principals països que subministren acer als Estats Units són el Canadà (17% de quota de mercat), Brasil (13%), Corea del Sud (12%) i Mèxic (9%), el que reflecteix l'existència de mesures anteriors per frenar les importacions xineses.

Alumini. El gegant asiàtic també és el primer productor mundial d'alumini. El 2017 va generar el 54% dels 63 milions de tones mètriques produïdes en el món. A molta distància apareixen en la classificació mundial, Rússia i Canadà amb un 6% de la producció mundial, l'Índia (5%), Emirats Àrabs Units (4%) o Austràlia (3%). EEUU tan sols produeix l'1,2% de l'alumini mundial i consumeix prop del 10%. En el cas de les compres, el 55% de les importacions dels EEUU procedeixen del

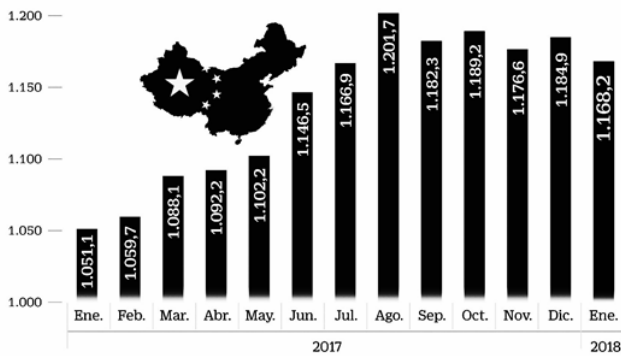

Canadà, seguit de Rússia (18%) i els Emirats Àrabs Units (13%)". (El País, 23/03/2018)

El gravamen, aranzel o impost a l'acer i l'alumini a la Xina li afectarien molt poc, ja que les seves exportacions són petites. Les importants són Canadà, Brasil, Mèxic, Corea, Rússia, Emirats Àrabs Units...

El dèficit comercial provoca i acumula un fort deute extern, que en el cas dels EEUU es concentra en mans de la Xina i el Japó, però distribuïnt-se també per altres 32 països.

Evolución de la deuda en manos chinas En miles de millones de dólares

Fuente: Tesoro de EE UU

BELEN TRINCADO / CINCO DIAS

Los países con más deuda soberana de EE UU

"CINCO DIAS", 26/03/2018

Fuente: Tesoro de EE UU

En miles de millones de dólares

Enero de 2018

% sobre total

País	Deuda (Millions of dollars)	% sobre total
CHINA	1.168,2	18,7
Japón	1.065,8	17,0
Irlanda	327,5	5,2
Brasil	265,7	4,2
Suiza	251,1	4,0
Reino Unido	243,3	3,9
Islas Caimán	241,9	3,9
Luxemburgo	220,9	3,5
Hong Kong	194,1	3,1
Taiwán	175,4	2,8
India	148,6	2,4
Arabia Saudí	143,6	2,3
Bélgica	123,7	2,0
Singapur	122,6	2,0
Corea del Sur	101,7	1,6
Rusia	96,9	1,5
Canadá	85,5	1,4
Francia	78,4	1,3
Alemania	71,0	1,1
Bermudas	67,5	1,1
Tailandia	67,2	1,1
EAU	55,1	0,9
Turquía	49,6	0,8
Noruega	46,9	0,7
Suecia	46,3	0,7
Países Bajos	45,1	0,7
Polonia	40,7	0,7
Australia	37,8	0,6
Kuwait	36,8	0,6
Italia	35,4	0,6
ESPAÑA	34,7	0,6
México	33,9	0,5
Filipinas	33,8	0,5
Otros	503,5	8,0
TOTAL	6.260,4	100,0

"El deute nord-americà frega els 21 bilions de dòlars, el que suposa més del 110% del seu Producte Interior Brut (PIB). Només l'any passat el dèficit (la diferència entre el que ingressa i el que gasta) va ser del 3,5% del PIB. Ni més ni menys que 660.000 milions de dòlars. I un dels grans finançadors és precisament el país al qual dirigeix la seva última amenaça: la Xina.

El país asiàtic tenia en el seu haver 1,17 bilions d'euros de deute sobirà dels Estats Units a tancament de gener. És el 18,7% del total del deute del país que presideix Trump en mans d'altres països, segons les últimes estadístiques del Departament del Tresor.

A prop se situa Japó, amb un 17%, i molt lluny ja apareixen Irlanda (5,2%), Brasil (4,2%), Suïssa (4,0%), Regne Unit (3,9%), Illes Caiman (3,9%) i Luxemburg (3,5%)". (El País, 26/03/2018)

Bona part dels dòlars obtinguts com superàvit comercial per la Xina amb els EEUU, després els ha anat invertint en la compra de bons del Tresor dels EEUU, d'aquí els 1,2 bilions de dòlars de deute dels EEUU amb la Xina, més els gairebé 200.000 milions de deute dels EEUU amb Hong Kong, que també és part de la Xina. A més, la Xina manté el 38% dels seus 3,1 bilions de dòlars de divises en dòlars nord-americans.

La renda fixa o deute estatal dels EEUU ja es col·loca, en rendibilitat, a l'altura dels dividendes borsístics del "Dow Jones" i de "S&P 500" que se situen en el 2,28 i 2,19, mentre que el deute l'Estat a 10 anys arriba al 2,90, a 5 anys al 2,63 i a 2 anys al 2,19. Amb les tres noves pujades de tipus d'interès previstes pel 2018, el deute de l'Estat hauria de seguir escalant, el que obligaria a augmentar el dividend de les empreses cotitzades en borsa si volen atreure els diners dels seus inversors-especuladors.

Aquesta tendència també obligaria a reiniciar la pujada dels tipus d'interès al Banc Central Europeu (BCE) potser a finals del 2018 o a inicis del 2019, obrint la licitació per la consecució dels diners frescos dels estalviadors, als quals no se'ls ve pagant res o gairebé res per portar i mantenir els seus estalvis en els comptes bancaris. Havent facilitat, amb aquesta política de zero interessos als petits estalviadors, el sanejament dels deutes bancaris acumulats abans i durant l'esclat de la crisi del 2008. La pujada de tipus d'interès també tancarà la compra d'actius tòxics per part del BCE, la Reserva Federal dels EEUU ja va tancar aquesta compra d'empreses i bancs en fallida.

Els símptomes que anuncien el tancament d'aquest cicle econòmic es van multiplicant, es diu que la recessió arribarà als EEUU el 2020, si no abans. La qual cosa dependria en gran mesura de la profunditat a què arribi la guerra comercial internacional promoguda per les barreres aranzelàries que acabi imposant EEUU i les barreres que aixequi el Brexit amb la separació anglesa de la Unió Europea.

Trump com a bon fanfarró havia propagat la inversió d'1 bilió de dòlars, per part de l'Administració federal o govern central:

"Construirem flamants carreteres, ponts, autopistes, vies fèrries i vies fluvials per tota la nostra terra. I ho farem amb cor nord-americà, amb mans nord-americanes i amb fermesa nord-americana".

"Del bilió de dòlars que l'Administració federal anava a injectar per dinamitzar les infraestructures de transport, aigua i electricitat, l'aportació s'ha reduït a 200.000 milions".

"La Casa Blanca renuncia a finançar el retorn a la Lluna. Ja que el viatge tripulat a la Lluna implica una despesa d'uns

100.000 milions de dòlars, una quantitat cinc vegades superior al pressupost assignat a la NASA pel 2019". (El País, 13/02/2018)

La inflamació de l'ORGULL nacional va ser una de les propostes més usades per Trump en la campanya electoral i des del seu govern, que segueix arengant els ignorants per omplir-los el cervell d'il·lusions nacionalistes:

"Els presidents xinès i nord-americà són nacionalistes, i han aïllat amb freqüència el sentiment de l'orgull nacional ferit. Trump ha assegurat que el món es riu dels nord-americans, i que la Xina ha violat als EEUU. Xi ha promès presidir una 'gran renovació' del poble xinès – que acabarà enterrant el 'segle d'humiliació' que va començar el 1830, quan el país va ser envaït i colonitzat parcialment –." (Expansión, 14/03/2018)

Lavors: INFLAVA l'orgull nacional ferit. I propagava a ple pulmó "El món es riu dels nord-americans", i "La Xina ha VIOLAT els EEUU". Els que es RIUEN i VIOLEN els EEUU han de ser trepitjats pel "MATÓN" GRINGO. Així es prepara el xoc ideològic-polític com avantsala del xoc militar.

"Trenta anys d'estancament o descens dels salaris reals dels treballadors nord-americans han minat la creença en la globalització i el lliure comerç als EEUU. Trump va ser el defensor més clar del proteccionisme en la campanya presidencial del 2016". (Expansión, 14/03/2018)

Amb ell es RIUEN de vosaltres i us violen amb un fortíssim DESCENS continuat dels salaris durant 30 anys, la gasolina i l'espurna provocaran l'explosió de la guerra contra els violadors ja que, és una necessitat.

Els amics d'ahir es van convertint en enemics riallers, burletes i violadors

Xina i els EEUU van viure un llarg festeig promogut pel plenipotenciari o representant dels negocis ianquis a la Xina, des de 1968 a 1972, data de la històrica visita de Richard Nixon a Pequín.

Des de llavors el festeig va deixar de ser secret. L'aclaparadora derrota dels exèrcits xinesos després de la seva invasió militar del Nord del Vietnam el 1979, va liquidar a la "Banda dels Quatre", hereus i defensors de la línia política burgesa de Mao. Però l'aclaparadora derrota de l'exèrcit ja imperialista xinès va retornar el poder i l'orgull nacional al corrent de Chu Enlai/Deng Xiaoping després de l'acusació i la detenció de la "Banda dels Quatre" (Mao ja havia mort). I el 1980 van acabar amb l'Autarquia econòmica, llençant-se a una obertura sense fre en l'econòmic i en el polític, passant a dependre o a aliar-se amb Anglaterra i amb els EEUU; era l'època de Reagan i de Thatcher, aliats i protectors del corrent de Deng Xiaoping.

Ràpidament, la Xina va començar a produir "quincalla", inundant el Mercat mundial. Però aviat van arribar els capitalistes xinesos de la DIÀSPORA i les multinacionals occidentals per explotar a les masses de desenes i desenes de milions de camperols expulsats de les cooperatives agràries cap als camins i les ciutats. La progressiva ocupació de centenars de milions de camperols convertits en proletaris, en assalariats il·legals – sense cap dret laboral ni social – va ser la base de l'anomenat "miracle" xinès en els salts de la producció industrial, dels mitjans de transport i de la massiva construcció de noves ciutats i de nous barris molt més grans que les antigues ciutats.

La brutal explotació d'aquests centenars de milions d'obres assalariats i la gegantina acumulació de Plusvàlua són la base material de la industrialització i de la formació de la primera potència financera-industrial del món, com ja ho és l'imperialisme xinès.

El pressupost xinès de defensa per 2018 és d'1,1 bilions de iuans (143.000 milions d'euros, uns 170.000 milions de dòlars) davant dels 686.000 milions de dòlars del pressupost ianqui pel 2019. És evident que 1 milió de dòlars té una capacitat de compra a la Xina 3-4 vegades més gran que als EEUU, pel que el pressupost militar xinès ja s'acosta bastant al nord-americà.

El 2017, primer any de govern de Trump, sobresurt pel moviment especulatiu a les borses recolzat en la reducció formal dels impostos empresarials des del 35% al 21%, és a dir, en un 40%. Aquesta mesura propatrons obligaria a l'Estat capitalista a endeutar-se molt més i a reduir brutalment les despeses socials:

ASÍ HA CAMBIADO LA ECONOMÍA DE EE UU EN UN AÑO			
ENE 2017		ENE 2018	
19.800 puntos	Dow Jones de Industriales	26.017 puntos(1)	↗
2.270 puntos	S&P	2.798 puntos(1)	↗
5.550	Nasdaq	7.296 puntos(1)	↗
1,6 %	Crecimiento del PIB*	2,4%(2)	↗
2,1 %	Inflación*	2,1 %	↔
4,7 %	Nivel de paro*	4,1 %	↘
2,2 % millones	Empleos generados*	2,1 % millones	↘
0,75 %	Tipos de interés	1,5 %	↗
35 %	Impuesto Corporativo*	21 %	↘

*Datos del ejercicio 2016 en contraste con 2017
 (1) A fecha 18 de enero. (2) Estimaciones "Expansión" 20/01/2018

A mode de conclusió: hem de subratllar que la superproducció és inherent, és un producte del mode de producció capitalista. Que l'anarquia de la producció condueix una vegada i una altra a la superproducció i a la contínua guerra comercial entre botiguers, entre petites i mitjanes empreses, entre monopolis, entre oligopolis, entre països i entre grups de països.

La COMPETÈNCIA o guerra comercial més o menys agreujada és la segona PALANCA o RESSORT que llança i relança el desenvolupament o creixement del capitalisme, el llança fins estimbar-lo des de la punta del pic més alt de l'Himàlaia. Dues guerres mundials ja ho testifiquen. En el sistema capitalista, la tercera matança destructiva de la feina o riquesa acumulada i l'assassinat i les mutilacions d'una bona part d'obres i petita burgesia són els seus efectes. Molt probablement aquesta catàstrofe capitalista condueix a la gran MATANÇA SOCIAL de les classes mitjanes per part del capitalisme, tal com hem anat preveient des de la nostra corrent, l'Esquerra Comunista abstencionista d'Itàlia des de fa 70 anys.

Si no podem impedir l'esclat de la tercera matança imperialista perquè l'aristocràcia obrera i aquestes classes mitjanes s'aliïn, un cop més, amb la burgesia i amb els seus nacionalismes, en lloc que aquestes ajudin al moviment classista

proletari revolucionari per aturar l'esclat de la guerra amb la revolució anticapitalista, llavors, el proletariat revolucionari haurà d'esperar a la proletarització econòmica i social que realitzarà la burgesia d'aquesta aristocràcia obrera i dels diversos sectors de la petita burgesia: la MATANÇA SOCIAL d'aquestes classes mitjanes, la seva PROLETARITZACIÓ.

Fins ara, tots aquests estrats aristocràtics i petit burgesos han utilitzat la classe obrera com el seu taxi per traficar (negociar, diran els politicastes de carrera) amb els diversos partits de

govern del capital, acordant, pactant sempre sobre les **bases realistes del possible**. La gran MATANÇA els deixaria sense tripijoc, sense taxi, sense negoci, sense pacte i sense el **realisme del possible**. I llavors arribarà el dia que esclatarà la gran Revolució Comunista Internacional que abolirà el sistema d'ESCLAVITUD DEL TREBALL ASSALARIAT, LA FORÇA DE TREBALL DEIXARÀ DE SER UNA MERCADERIA, SORGINT EN EL SEU LLOC LA SOCIETAT D'ESPÈCIE!

DISPOSEM DE VELS TEXTOS DEL PARTIT TRADUÏTS AL CASTELLÀ:

- **En defensa de la continuidad del programa comunista (tesis de 1920 a 1966)**
- **O preparación revolucionaria o preparación electoral (1920 tesis abstencionistas, etc.)**
- **El izquierdismo enfermedad infantil del comunismo, condena de futuros renegados (1960)**
- **Propiedad y capital (1947-48 en Prometeo)**
- **Comunismo y fascismo (1920-1924)**
- **El pensamiento de Mao**
- **Diálogo con Stalin (crítica al xix congreso del pcus-1952)**
- **Diálogo con los muertos (crítica al xx congreso del pcus-1956)**
- **Volumen de la historia de la izquierda comunista (hasta 1919, publicado en 1963)**
- **Clase, partido y estado en la teoría marxista (1952-53)**
- **Rusia y revolución en la teoría marxista-publicado en 1954-55 (recorre la formación de Rusia hasta 1913)**
- **Elementos de economía marxista**
- **Partido y Clase**
- **Los fundamentos del comunismo revolucionario**
- **El proletariado y la guerra imperialista**
- **Teoría marxista de la moneda**
- **El programa revolucionario de la sociedad comunista elimina toda forma de propiedad (Reunión de Turín 1-2 de junio-1958)**
- **La sucesión de las formas de producción en la teoría marxista**
- **Lecciones de las contrarrevoluciones**
- **Las grandes cuestiones históricas de la revolución en Rusia – Estructura económica y social de Rusia 1913-1957**
- **Fuerza violencia y dictadura en la lucha de clase**
- **Serie de textos sobre el activismo**
- **Factores de raza y nación en la teoría marxista**

LES MOLT ESPAVILADES SENYORES EN L'ART DE LA RAPINYA CAPITALISTA

Continua l'inenarrable espectacle amb el qual des de fa temps ens venen obsequiant les diferents bandes de la burgesia espanyola, en baralles ferotges i implacables per repartir-se el botí que suposa el guany arrencat a la massa de la classe obrera, tasca per a la qual no escatimen mitjans per gangsterils que siguin. Res més lògic en l'ordre natural del capitalisme i de l'estat burgès que cometre tota mena de malifetes pel guany. Al cap i a la fi, els partits polítics parlamentaris, etiquetats pel cretinisme parlamentari a l'ús com un dels pilars de la democràcia – i sens dubte ho són – no són sinó conglomerats d'interessos de tota mena aglutinats en un equilibri inestable per l'objectiu de controlar l'aparell de l'estat, aquest capitalista col·lectiu ideal, consell d'administració dels negocis del capital, o el que és el mateix el saqueig del pressupost en totes les seves variants. Si en condicions normals ja recorren a les ganivetades, emboscades, punyalades per l'esquena i tot tipus de murriades, què no passarà quan els guanys cauen en picat, o les expectatives de negoci s'enfosqueixen, o els grups perdedors juren odi etern i venjança als que els han defenestrat. Aquest i no un altre és el sentit de tot el que estem contemplant en els últims temps.

L'última monumental "pelotera" gira al voltant de Cristina Cifuentes, autèntica depredadora, insaciable canibal, present en totes les trapelleries, que no són poques ni tampoc petites, perpetrades en aquesta explosiva barreja entre cort dels miracles i pati de Monipodio que és la Comunitat de Madrid. Des de les adjudicacions de l'Assemblea Autònoma, al consell d'administració del canal d'Isabel II, no hi ha tripijoc on no es detecti la seva empremta. Si no fos per la por a la blasfèmia, un diria que com Déu té el do de la ubiqüitat, un infal·lible olfacte per a les trapelleries. Com a més estem davant de gent d'ordre i fervents partidaris dels valors de la família – cristiana si pot ser – el seu senyor marit resulta estar ficat en tota mena de negocis apadrinats pels financers de les trames corruptes de la Comunitat, admirable exemple de les santes virtuts de la institució familiar! Com que aquest formidable espècimen és insaciable, també es va atrevir a fabricar-se a la seva mida un currículum de saviesa cum laude i per a això es va agenciar un màster amb tota la desimboltura pròpia d'aquests individus. A veure qui li nega un títol i el que calgui a tan seductora i implacable dama amb els seus gestos de complicitat descarats de serp. En realitat, té la seva gràcia, que amb totes aquestes trapelleries hagi anat a caure per un "petit assumpte" - en comparació clar - com el seu arxiconegut màster virtual, al cap i a la fi, la clàssica pretensió de "petits personatges" als quals pot la vanitat més cretina. Doña Cristina va camí d'equiparar-se al cèlebre gàngster Al Capone, que després d'incomptables crims i malifetes, només va poder ser condemnat per evasió d'impostos.

Ara bé, el Màster de Cifuentes ha tingut la qualitat de mostrar el grau de putrefacció que s'amaga en aquesta sagrada pels innombrables babaus "institució del coneixement i la saviesa" que és la Universitat, que no és més que un de tants negocis del capitalisme. Abans d'analitzar aquest brut assumpte hem d'aclarir que les universitats han estat des de la seva fundació bastions ultraconservadors, quan no reaccionaris de l'ordre establert. Des de la seva fundació van ser cavernes del pensament feudal – forteses de la més negra ignorància com va definir l'historiador burgès Carlyle a la de Salamanca – i que els revolucionaris de la burgesia van haver d'assaltar-les a sang i foc. Posteriorment el capitalisme les va convertir en

escoles de quadres tècnics per assegurar el desenvolupament de les seves forces productives o en matriu de comandaments orgànics per racionalitzar, idealitzar o senzillament gestionar l'ordre burgès a través d'institucions com la judicatura o l'ensenyament.

La "Universidad Rey Juan Carlos" (URJC) té un historial jove però gloriós a l'esquena. Fundada pel Partit Popular com un contrapès de la Carlos III, universitat que funciona com un autèntic feu del PSOE a imatge i semblança de l'inoblidable pare de la pàtria explotadora Peces Barba. El pare de la criatura va ser l'indescriptible Gustavo Villapalos, antic "matón" d'ultradreta reciclat a corre-cuita a demòcrata de tota la vida – una cosa d'una coherència aclaparadora – i que en virtut d'aquestes qualitats va ser rector de la Complutense fins que va donar el salt a la conselleria d'educació amb Ruiz Gallardón. En el consell d'administració de la flamant Rey Juan Carlos va col·locar a una de les seves protegides, ni més ni menys que la senyora del Màster i ja de pas – la família! *Cosa nostra!* – aquesta va enxufar a la seva germana a la Universitat. I aquests són els que exigien i exigeixen, als altres per descomptat, que s'apliqui la "cultura de l'esforç". En definitiva estem davant un exemple arquetípic d'una cosa tan usual com el dels capitalistes sense capital: l'estat ens construeix una universitat, nosaltres gestionem a plaer el pressupost, creem una clientela pels amiguets en pla mafiós i per descomptat, fem avantatjosos negocis, com el dels màsters, autèntica espremedora dels minvats recursos dels estudiants i les seves famílies, tret que es sigui una senyora important, agraciada amb el títol pel molt castís procediment de ser "vós qui sou". En el sentit del règim mercantil capitalista la URJC és una universitat perfecta. Hi regnen l'explotació i la precarietat entre el seu personal, des dels treballadors administratius al personal de neteja o manteniment i passant pel professorat, abocant a aquest al seu destí irrevocable que és el de la proletarització, evaporant els somnis de carrerisme de les aristocràcies obreres i petites burgesies, que es deixen la pell perquè els seus fills estudiïn en aquests antres, en els que posen totes les seves nècies il·lusions de prosperar. Com nois bons i obedients es van empassar el conte de l'esforç, aspirants a la gestió "honest i decent" del Sistema capitalista i l'Estat burgès i ara es troben amb un camí d'explotació i proletarització per a tota la vida. No ho sentim el més mínim ja que no hi ha res més necessari per a la futura revolució social que la destrucció de totes aquestes expectatives. I és que en el fons de tot això de la "Cultura de l'esforç" subjau un malentès, tràgic, còmic o tragicòmic. En el capitalisme l'esforç no s'encamina a una altra cosa que no sigui el guany. La resta són mentides piadoses i patètics enganyabados.

Un assumpte com aquest es presta a tota mena de bajanades. Per falta d'espai ens fixem en una, a saber: la desoladora exclamació per part de molts alumnes de URJC de què els seus títols es devaluaran amb aquests escàndols. Resulta molt difícil trobar una ximpleria superior a aquesta. La depreciació dels títols universitaris no té a veure amb les innombrables trapelleries, arxiconegudes d'altra banda, d'aquestes institucions, sinó amb la sobreproducció de títols universitaris, amb aquest 50% de titulats que treballen en feines d'inferior qualificació, la destrucció de llocs de treball i, sobretot amb l'ampliació de la vida laboral fins als 67, 70 anys i més enllà, tret que des de la burgesia es declari la guerra

entre els proletaris "amb estudis" perquè entre ells es degollin i al final de la carnisseria laboral es reparteixin les miserables despulles.

Tanmateix, i de manera jocosa, ja que vivim en una època profundament reaccionària, on es ressusciten les grandeses i oripells de les institucions més antigues i ràncies, és possible una mínima perspectiva de créixer i arribar des de molt humils orígens fins i tot a les més altes institucions de l'estat, ni més ni menys la reialesa. Com aquest article gira al voltant de noies molt llestes i espavilades, a més de Doña Cristina Cifuentes podem afegir a la llista ni més ni menys que a l'actual reina consort, Doña Letizia, personatge fascinantment repulsiu, però a la qual no se li poden negar les habilitats pròpies per arribar tan alt. Precisament en una data tan assenyalada com l'últim diumenge de resurrecció la "gran nació espanyola" i les seves atribolades gents d'ordre, van ser testimonis d'un bonic espectacle d'afecte familiar amb maniobres per evitar com sigui un retrat entranyable de l'àvia i les seves netes amb manotades d'aquestes incloses cap a la atribolada reina emèrita, sense tenir en compte la santedat del lloc, la Catedral de Palma. Tota una ostentació de posats dignes de mocosos malcriats, pèssims modals que poden resultar incomprensibles als que ignoren el profund caràcter parasitari de les

institucions de l'estat burgès entre les quals s'inclou la reialesa i que només genera individus degenerats i capritxosos, concebuts per viure a costa dels treballadors.

Allò intrigant d'aquest assumpte és la seva constant ventilació en els mitjans. Considera la burgesia espanyola que cal preparar l'adveniment de la República i han començat una campanya d'assetjament i enderrocament de la monarquia? És tota la classe dominant o una facció d'aquesta perjudicada en el repartiment dels negocis, qui li té jurada a la monarquia com a ninot d'altres grups? En principi no sembla que Pelele Bis, àlies Felip VI, estigui encara cremat, encara que mai se sap quan serà necessària la puntada en les reals natges. Potser la "pelotera" de Mallorca sigui deguda a un motiu tan prosaic com el repartiment de l'herència de Sofia, sobre la qual planegen els voltors de la destronada reialesa grega, en competència ferotge amb els necròfags de la família reial espanyola. En definitiva, sempre tornem al mateix, el repartiment del botí, entre els paràsits que no produeixen res desperta la ferocitat d'aquests caníbals. La revolució social és una necessitat històrica per alliberar-nos d'un sistema capitalista, del que aquestes sangoneres són només les seves excrescències.

PER QUÈ PUGEN ELS PREUS DELS LLOGUERS

SI HI HA MILIONS D'HABITATGES BUITS EN EL CAPITALISME ESPANYOL?

"L'habitatge es dispara un 17% a Madrid capital i un 15% a Palma de Mallorca" (Expansión, 5/4/18). "El preu mitjà d'arrendar una casa puja un 18% a Espanya des de 2013, gràcies al fort increment de la demanda en les dues principals ciutats. Llogar és ara un 28% més car a Madrid i un 48% a Barcelona" en els últims 4 anys. (Expansión, 21/2/18)

"Madrid i Barcelona copen l'oferta amb gairebé un milió de cases per arrendar" (Expansión, 21/2/18).

Si només entre Madrid i Barcelona es disposa d'un estoc d'habitatges disposats per al lloguer, és a dir, que estan buits, com és possible que s'estiguin disparant els preus dels lloguers?

Doncs molt senzill, si estudiem el curs que ha seguit el sector de l'habitatge en els últims 50 anys a l'Estat capitalista espanyol: el 1970 hi havia 10 milions d'habitatges, el 1997 n'hi havia 19 milions i el 2010 ja n'hi havia 26 milions. França només tenia 25 milions d'habitatges per 65 milions d'habitants mentre a Espanya n'hi ha 26 milions per a 46 milions. Però al 2010, Espanya ja sumava més de 5 milions d'habitatges buits. No hi ha hagut cap terratrèmol ni cap guerra que hagi destruït aquests milions d'habitatges buits. És més, *"la banca ha executat 745.000 hipoteques des de 2007"* (Cinco Días, 31/01/18). És a dir, més habitatges buits a la recerca de comprador o d'inquilí.

Els anomenats pisos turístics o per turistes sumen 513.820 al març de 2018, dels quals uns 450.000 es situen en les 10 primeres ciutats, des de Barcelona (128.942), passant per Madrid (92.156), fins a arribar a Les Palmes de Gran Canària (17.335). Aquests 513.820 habitatges no són els que han desbocat els preus dels lloguers.

Llavors, des d'on es manipula la situació perquè es desboquin els preus dels lloguers dels habitatges? Des del OLIGOPOLI que han format els bancs i les seves immobiliàries amb l'execució de les hipoteques i la consegüent expropiació-robatori dels habitatges dels treballadors que no van poder o no poden seguir pagant les lletres hipotecàries mensuals dels seus habitatges.

Hi havia més de 85.000 immobiliàries de petits especuladors que compraven un petit nombre d'habitatges quan es llançaven les promocions abans de començar l'obra o construcció dels pisos. Eren els anys del BOOM immobiliari, quan els pisos doblaven el seu preu cada any. Les immobiliàries s'havien concentrat i ja al 2007 en quedaven unes 40.000, que amb l'esclat del Crack es van reduir a menys de 4.000.

Aquests 40.000 venedors-especuladors de pisos no van poder pagar els centenars de milers d'habitatges amb una compra emparaulada amb senyal, conduint a la fallida a les constructores, quedant paralizades les obres dels grups d'habitatges ja iniciades o a punt d'acabar-se. Les constructores havien demanat els crèdits als bancs o caixes i no van poder pagar-los. Els bancs es van quedar amb les obres, van acabar els habitatges i se'ls van apropiat a través de les seves immobiliàries. No coneixem dades publicades sobre aquesta faceta dels negocis, però van ser centenars i centenars de milers d'habitatges els que es van quedar com a projectes tot just iniciats, a mig construir o gairebé acabats.

HABITATGES INICIATS	
Any	Nº habitatges
2000	595.000
2003	690.000
2004	740.000
2005	775.000
2006	911.000
2007	675.000
2016	75.134
2017	83.260

Els lloguers al nord de la ciutat de Madrid pugen fins al 37%. Els preus del sòl *"pugen deu vegades més que el preu de l'habitatge"* (Expansión, 24/02/18). Però la construcció

d'habitatge nou a l'Estat espanyol va ser de 83.260 el 2017. Els bancs i les immobiliàries ho estan controlant estretament, monopolitzant el crèdit i els terrenys.

Una altra prova de com l'Estat burgès està al servei del capital està en la formació de l'anomenat "Banc Dolent" o SAREB: *"El banc dolent va néixer amb 200.000 milions d'euros en actius tòxics heretats de les caixes rescatades. En cinc anys s'ha evacuat-venut el 27% d'aquest llast. Quan va néixer, SAREB era un contenidor format per 90.000 préstecs morosos i 107.000 immobles. Aquests actius procedien de les carteres de nou antigues Caixes d'Estalvis les quals van ser adquirides aproximadament per un 50% del valor el qual tenien comptabilitzats en els seus balanços. (...) SAREB és propietària de pràcticament el mateix nombre d'immobles que tenia al principi, però després d'haver col·locat al mercat una xifra propera als 65.000 immobles"* (Expansión, 24/02/18).

Tot això s'ha fet i es manté amb la garantia de l'Estat. És a dir, l'Estat va assumir les possibles pèrdues de la societat creada (SAREB) i les expropiacions gratuïtes dels habitatges que ja no podien seguir pagant els treballadors desnonats, llançats al pantà de la pobresa amb els seus fills i amb les malalties derivades de la crisi capitalista des de 2008.

El monopoli o oligopoli format pels possessors del CRÈDIT, els bancs, han controlat i controlen el sector complet de l'habitatge. Aquest estricte control o oligopoli els està permetent posar al Mercat habitatges per llogar a COMPTAGOTES, tenint-ne 1 milió de buits entre les ciutats de Madrid i Barcelona. Aquestes són les regles o lleis del sistema capitalista: La "LLEI DE L'OFERTA I LA DEMANDA". Com que l'habitatge no és un producte perible, però sí una Mercaderia, el poden mantenir sense conserva i sense congelador esperant a que pugjin els preus. Com que l'Estat burgès està al servei dels capitalistes, ningú els pot castigar, traient-los els habitatges buits, que a més ells han robat als treballadors que no van poder pagar la hipoteca per haver estat ACOMIADATS de les empreses dels mateixos bancs, ni tampoc els fiquen a la presó ni els afusellen per exercir l'especulació amb un producte de primera necessitat com és l'HABITATGE, ja que l'especulació és un producte del Mercat, inherent al sistema capitalista. Per tant, la pujada dels lloguers és totalment normal.

Un rendiment o guany de la inversió del 10% - es parla de fins al 15% - amb el lloguer dels habitatges (veure gràfic al final de la pàgina) quan els interessos dels bancs estan a zero, els bons del tresor entre el 0,50% a Alemanya, el 1,45% a

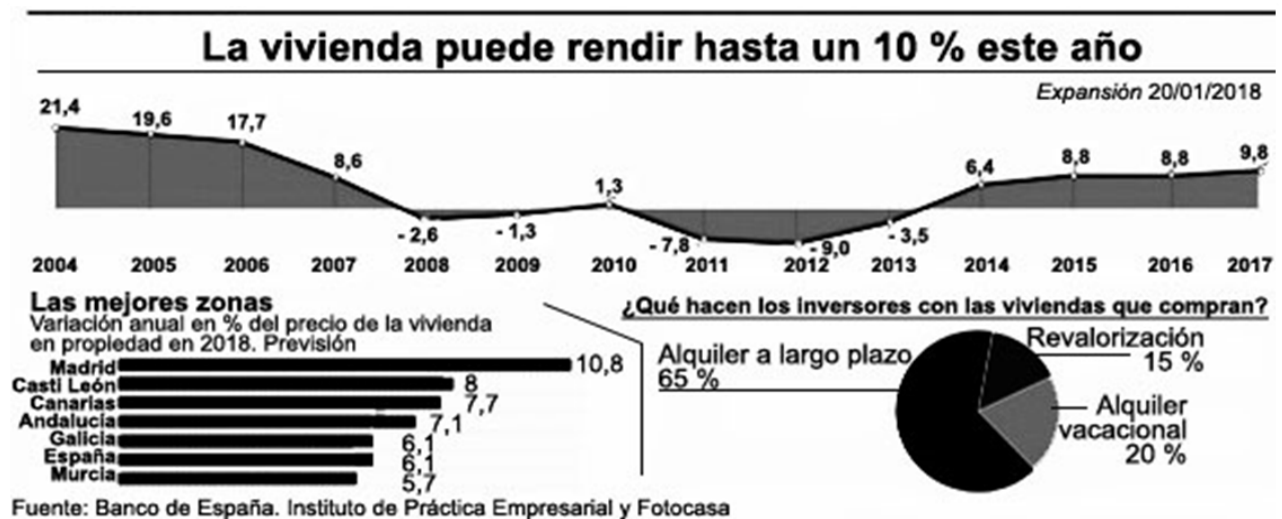
Espanya i el 2,30% als EEUU, aquest 10-15% per la renda obtinguda llogant un habitatge és un trofeu com una copa d'or massís.

Després que la burgesia hagi explotat als obrers en les seves empreses i després d'haver-li pagat un salari més aviat miserable, altres sectors burgesos aguaiten a la classe obrera com màfies obsessionades per buida'ls-hi les butxaques a la recerca dels salaris:

"Una vegada que l'obrer ha patit l'explotació del fabricant i ha recollit el seu salari en metàl·lic, es converteix en víctima d'altres elements de la burgesia: l'arrendador, el botiguer, el prestador, etc." (Karl Marx, "Manifest del partit Comunista", capítol, Burgesos i Proletaris).

Aquesta és la teoria i la realitat material de la Mercaderia habitatge, com ho és l'alimentació i el vestit. Les tres bases que componen el salari obrer.

Per molts versos i tornades que ens cantin els proudhonians i els estalinistes, en el sistema de l'esclavitud del treball assalariat sent la força de treball una Mercaderia, com no han de ser Mercaderies l'Habitatge, l'Alimentació i el Vestit? Quan acabem amb la societat de les Mercaderies, amb el capitalisme, també matarem i enterrarem la Mercaderia-habitatge, mentre escoltarem les FAL·LÀCIES d'anarcos i estalinistes demanant que es compleixin els articles de les Constitucions burgeses on parlin del "Dret a un habitatge digne" quan la situació i les condicions ho permetin.

ELS NOSTRES EXPLOTADORS, ELS NOSTRES BOTXINS, ENS PERSEGUEIXEN AMB MULTES I EMPRESONAMENTS PER DIR PÚBLICAMENT QUE ODIEM ELS CAPITALISTES I A LES SEVES INSTITUCIONS BURGSES: TOTS ELS ESCLAVISTES, VAMPIRS, NEGRERS I CANÍBALS! ENS ODIEN GRATIS!! SI SENYORS/ES: ODIEM EL CAPITALISME, ALS SEUS PROPIETARIS I DEFENSORS!!

Prohibir-nos odiar el capitalisme i les seves GUERRES imperialistes, és com prohibir-nos respirar.

Per què hem d'odiari els capitalistes i les seves institucions? Perquè ens ACOMIADEN i ens maten de fam i malalties. Perquè ens maten en accidents de treball i MALALTIES per falta de seguretat i els elevats ritmes de treball. Perquè no ens PAGUEN ni els miserables salaris que signen els sindicats subvencionats amb els patrons i l'Estat capitalista. A l'exèrcit de mercenaris metges que ens obliguen a anar a treballar Malalts, no ens envien als especialistes, ens recepten GENÈRICS en lloc de MEDICINES. Perquè porten 10 anys amb les pensions congelades amb pujades del 0,25%, mentre només la llum ha pujat un 80%.

Perquè el Producte Interior Brut (PIB) per ocupat va passar de 39.941€ a l'any 2000 a 52.500€ el 2008 a 64.292€ el 2017, amb reducció dels costos totals dels salaris o costos laborals d'entorn del 30% entre 2008 i 2017.

Com podem no ODIAR els capitalistes, els seus governs, els seus parlamentaris, els seus jutges i els dirigents dels sindicats subvencionats que legalitzen contractes de treball d'entre 5 i 20 hores setmanals quan després ens obliguen a treballar 8, 10 i 12 hores diàries fins a 6 i 7 dies a la setmana per entre 600 i 1.000€ al mes, amb la meitat d'aquests salaris miserables pagats en NEGRE i sense cotitzar a la Seguretat Social ni a Hisenda? Per això no hi ha diners per a les pensions, medicaments, hospitals, baixes laborals, ajudes a domicili per a la gent gran malalta, etc.

Així van aconseguir, amb 4 milions de treballadors assalariats menys (de 17 milions d'ocupats el 2008 van caure a menys de 13 milions el 2016), recuperar i multiplicar els negocis i els guanys de 2008. I això encara que hagin fet fallida centenars de milers d'empreses, perquè aquests negocis els han absorbit altres capitalistes sense augment de plantilles (deixant a l'atur als treballadors prèviament acomiadats) i imposant reduccions salarials i socials brutals a les plantilles reduïdes de les empreses que guanyaven quota de Mercat, amb la constant amenaça d'ACOMIADAMENT.

Tots aquests brutals guanys anti obrers per imposar la multiplicació dels GUANYS patronals que venen reinvertint a Amèrica Llatina, Estats Units, Anglaterra, Alemanya, Xina, Bangladesh (aquí amb milers d'obers assassinats per enfonaments d'edificis de les seves fàbriques...), Orient Mitjà, Àfrica (només al Marroc hi ha més de 1.000 empreses de capital espanyol), Portugal ja és una altra autonomia espanyola, amb un deute cap als banquers espanyols d'uns 100.000 milions d'euros.

Tots aquests PATRIOTES espanyols, catalans, bascos, etc., la seva bandera la porten al talonari, amb els colors del BCE (Banc Central Europeu), amb els uniformes i armes dels exèrcits desplegats pel Món, amb un cost, per cada soldat, d'uns 200.000€ a l'any: Però no hi ha diners per a les pensions, medicines, llistes d'espera als hospitals, ajuda a domicili per a la gent gran malalta, aturats, nens, etc.!!

Amb aquestes mesures dels EXPLOTADORS, DELS BOTXINS CAPITALISTES I DE LES SEVES INSTITUCIONS BURGSES es busca induir al proletariat "*A CONTINUAR EN LA SOCIETAT ACTUAL, PERÒ DESPRENENT-SE DE LA CONCEPCIÓ ODIOSA QUE S'HA FORMAT D'ELLA*" (Karl Marx, Manifest del Partit Comunista de 1848 - 2. El Socialisme Conservador o Burgès). Atès que, segons ells: "*Els Burgesos són burgesos en interès de la classe obrera*". Recalcant Marx en el mateix text:

"Els comunistes consideren indigna ocultar les seves idees i propòsits. Proclamen obertament que els seus objectius només poden ser aconseguits enderrocant per la violència tot l'ordre social existent. Les classes dominants poden tremolar davant una Revolució Comunista" (Ibi., Marx).

Com ens recorda i ens explica Federico Engels ja en 1844, en el seu grandíssim text "La situació de la Classe Obrera a Anglaterra", capítol: Moviment Obrer, pàg. 198, Editorial Júcar:

"EN LES CONDICIONS MODERNES, L'OBREER POT SALVAR LA SEVA HUMANITAT NOMÉS AMB ODI I LA REBEL·LIÓ CONTRA LA BURGESIA. I QUE HAGI DE PROTESTAR, AMB LA MÉS VIOLENTA PASSIÓ, CONTRA LA TIRANIA DELS QUE POSSEEIXEN, ES DERIVA DE LA SEVA EDUCACIÓ O MOLT MILLOR, DE LA SEVA FALTA D'EDUCACIÓ ".

Llavors està claríssim:

L'obrer i la classe obrera només poden SALVAR LA SEVA HUMANITAT AMB EL SEU ODI I REBEL·LIÓ CONTRA LA BURGESIA I TOTS ELS SEUS AJUDANTS O DEFENSORS, POLITICASTRES O SINDICALEROS, RELIGIOSOS, JUTGES O CARCELLERS.

PERQUÈ SENSE ODI AL CAPITALISME I ALS SEUS DEFENSORS NO HI HAURÀ NI LLUITA NI SOLIDARITAT OBRERA CLASSISTA I TAMPOC REVOLUCIÓ SOCIAL ANTICAPITALISTA!!

LIQUIDANT L'ODI A LA BURGESIA, AQUESTA INTENTA DOTAR-SE D'UN ETERN SEGUR DE VIDA EXPLOTADOR I ASSASSÍ!!

S'UNIFIQUEN LES DUES COREES, PERÒ SOTA EL PARAIGÜES XINÈS O IANQUI?

La guerra de Corea la va deixar partida en dos des de 1951-1953: la part sud se la va quedar EE UU, mantenint-hi les seves bases militars, el seu control militar i polític, a més d'una forta influència econòmica. La part nord es va quedar lligada a la Xina.

El sud de Corea ha realitzat un fortíssim desenvolupament industrial i financer corrent darrere del Japó, amb les seves multinacionals tipus Samsung-Hyundai que han estès les seves mercaderies i els seus centres de producció arreu del món. Per créixer i multiplicar-se, al principi (anys 60-70 del segle XX) es van recolzar en els EE UU i el Japó. Però ara ja el seu primer mercat és la Xina, el volum de vendes i d'ingressos han superat als que realitzen als EE UU.

Per tant, el Tigre Corea del Sud, és cada any més i més dependent del capitalisme xinès, amb qui també va establert unes relacions polítiques cada vegada més àmplies, establint les bases materials per anar deslligant-se dels EE UU.

Corea del Nord, durant molts anys, es va mantenir sota una forta autarquia, depenent gairebé exclusivament dels seus forts llaços econòmics i polítics amb la Xina. Corea del Nord es presentava com un gos amb molt males puces, pobre, sense amo, ple de puces, sense res a perdre en les baralles de carrer, al qual tots els altres gossos més ben cuidats, amb millors modals, temien i preferien no haver de barallar-se amb el gos coreà per por a que els enganxés les seves puces i polls.

En els últims decennis, amb el desenvolupament de l'energia i de les armes nuclears, i sobretot amb el suport i la protecció i el control de la Xina, han fanfarronejat i amenaçat amb el llançament dels seus míssils de curt i mig abast, i finalment de llarg abast, trobant el mal humor i l'amenaça d'extermini del gran "matón" ianqui, dels seus ajudants Japó i Corea del Sud.

Quan les amenaces dels EE UU es feien més agres, llavors intervenia la Xina posant-li la cadena i el morrió al seu gos coreà, aquest deixava de bordar i d'amenaçar amb mossegar a tots els seus veïns geogràfics. Quan s'aguditzaven

els xocs comercials entre la Xina i els EE UU, o entre la Xina i el Japó, la Xina li treia la cadena i morrió al seu gos coreà, aquest que estava sempre furiós els amenaçava i es llançava contra tots, llançant míssils als quatre vents, que ningú dels seus germans enemics sabia on anaven a caure, ni tampoc si ja portaven la bomba nuclear.

En el fons, tots aquests escàndols han estat organitzats i controlats per l'imperialisme xinès, desviant així gairebé totes les campanyes dels EE UU i el Japó contra les activitats industrials, comercials i militars xineses.

No hem d'oblidar les bones relacions materials existents i ben conreades entre les dues Corees i com Corea del Sud, les seves multinacionals, exploten més de 500.000 esclaus assalariats de Corea del Nord en aquests polígons industrials situats en territori del Nord. Les multinacionals del Sud li paguen els salaris d'aquests 500.000 esclaus assalariats al govern de Corea del Nord i aquest govern també capitalista i encara més negrer que els del Sud és l'encarregat de pagar-los al Nord menys de la desena part del que s'ha pagat pels capitalistes sangoneres del Sud.

A la frontera de Corea del Nord amb la Xina i també a Mongòlia hi ha altres polígons industrials on capitalistes anglesos i d'altres països també donen feina a masses d'obriers de Corea del Nord, pagant-li al govern coreà i després aquest li paga una quantitat miserable als seus esclaus assalariats. És una còpia del que fan els imperialistes espanyols en els hotels cubans: li paguen entre 400 i 450 dòlars per esclau assalariat al govern castrista i després aquest govern li paga 20 dòlars-CUC a cada esclau. Així deien els capitalistes espanyols que per a ells "Cuba era el Dorado". Tornant a Corea del Nord i a l'anunciada reunió de Kim amb el ianqui Trump, en el fons es poden donar la mà, abraçar-se, besar-se o escopir-se, però cap dels dos deixarà de ser un negrer, un xuclasang dels esclaus moderns, dels obrers assalariats.

ABAIX EL CAPITALISME SANGONERA I EXPLOTADOR AL MÓN!

POSICIONAMENT INTERNACIONALISTA A CATALUNYA

Per motius d'espai hem de limitar-nos a reproduir en les pàgines següents la fulla distribuïda pels militants del Partit a Barcelona el setembre de 2017, just abans del punt culminant de la petita tragicomèdia en la qual s'han embarcat la petita i mitjana burgesia catalana juntament amb alguns sectors de l'aristocràcia obrera.

Remetem als lectors per a les qüestions històriques i de teoria als anteriors articles: "El Comunista" núm. 54 (*Per a Catalunya, Espanya o qualsevol país: nacionalisme burgès o revolució proletària*), "El Comunista" núm. 55 (*Una lliçó del suflé nacionalista català*), "El Comunista" núm. 57 (*Notes sobre el suposat marxisme de la CUP*) i "El Comunista" núm. 59 (*El "procés" català o la impostura de la petita burgesia*); a l'espera d'un informe detallat que publicarem en la propera revista sobre la seqüència de fets que s'inicien a l'agost del

2017 amb els atemptats a Barcelona i culminen amb la segona NO declaració d'independència i posterior desbandada general.

De moment, indicarem només l'essència inconseqüent de la petita i mitjana burgesia que per dues vegades - i amb tota pompa i solemnitat - es va enfilat al púlpit per afirmar que NO declarava la independència. Va ser suficient però per confirmar, amb les signatures de la CUP incloses, amb el text de la "Declaració dels representants de Catalunya" l'essència del seu desig: la continuïtat de l'ordre existent, de tot el cos de funcionaris, tota la legalitat espanyola i europea, i tots i cadascun dels tractats signats pel Regne d'Espanya (per exemple, el Tractat de Washington o de l'Atlàntic Nord, és a dir, la integració a l'OTAN).

ELS OBRERS NO TENEN PÀTRIA, NO SE'LS POT PRENDRE ALLÒ QUE NO POSSEIXEN

"Els homes han estat sempre, en política, víctimes nècies de l'engany aliè i propi, i ho seguiran sent mentre no aprenguin a descobrir darrere de totes les frases, declaracions i promeses morals, religioses, polítiques i socials, els interessos d'una o altra classe." (Lenin, 1913).

L'Estat espanyol és un estat profundament feixista com ho són la resta d'estats a nivell mundial. Tots han incorporat sota la vestimenta democràtica tots els mecanismes feixistes d'intervencionisme econòmic, de control ideològic, de repressió i d'integració social. Aquesta és la forma de dominació de la burgesia en la fase superior del capitalisme (l'imperialisme).

D'altra banda, **les organitzacions i entitats que recolzen el "procés català" conformen un bloc de caràcter netament xovinista**, des de l'ANC a la CUP-CC. Aquest caràcter xovinista es manifesta clarament 1) en la defensa de la policia catalana (mossos d'esquadra), 2) en la defensa de les institucions catalanes, 3) en la defensa del català sobre les altres llengües que parla la classe obrera (que són bastantes més de dues), 4) en la defensa del pacifisme i la denúncia de tot aquell que proposi l'ús de la violència, 5) en l'enaltiment de la superstició democràtica.

Aquest caràcter xovinista no desapareix pels matisos "socials" que determinats sectors utilitzen per captar els treballadors amb un objectiu declarat: "eixamplar la base social de l'independentisme", és a dir, de lligar als grups de treballadors combatius al carro de la burgesia nacional. **Això només el fa més mentider i sibil·lí, el converteix de xovinista en social-xovinista.**

"Nacionalisme burgès" o "internacionalisme proletari"?

"Nacionalisme burgès i internacionalisme proletari: aquestes són les dues consignes antagòniques i inconciliables que corresponen als dos grans bàndols que divideixen a les classes del món capitalista i expressen dues polítiques (és més, dues concepcions) en la qüestió nacional." (Lenin, Notes crítiques sobre la qüestió nacional)

Donada tota la confusió generada al respecte, cal aclarir quina és la posició del marxisme en relació als moviments nacionals.

"Abans que res, és necessari distingir estrictament dues èpoques del capitalisme completament diferents des del punt de vista dels moviments nacionals" (Lenin). Aquestes èpoques són: 1) l'època de la bancarrota del feudalisme i l'absolutisme, és a dir, l'època de la revolució democràtica anti-feudal, i 2) l'època en què els Estats capitalistes tenen estructura acabada, règim constitucional establert, capitalisme madur, l'inici de l'esfondrament del capitalisme.

Nosaltres ens trobem ara en la segona de les èpoques a Catalunya, a l'Estat espanyol i al món sencer. En aquesta segona època... *"Qui avui es remet a l'actitud de Marx cap a les guerres de l'època de la burgesia progressista i oblida les paraules de Marx: "els obrers no tenen pàtria" – paraules que es refereixen precisament a l'època de la burgesia reaccionària i caduca, a l'època de la revolució socialista -, tergiversa sense pudor a Marx i reemplaça el punt de vista*

socialista per un de burgès." (El socialisme i la guerra, Lenin, 1916)

La burgesia és ja una classe reaccionària i caduca a nivell mundial, no té cap més funció progressiva a complir.

La burgesia espanyola és una de les burgesies més agressives i imperialistes a nivell mundial, i la burgesia catalana no ho és menys, explotant la pròpia classe obrera i la de la resta de països on les empreses catalanes i espanyoles exploten el proletariat local. Les dues competeixen pel mercat intern, pel mercat mundial, pel repartiment del fruit de l'explotació obrera:

"Però imaginem que un propietari de cent esclaus combat amb un altre que en posseeix dos-cents, per una distribució més "equitativa" dels esclaus. És evident que emprar en aquest cas el concepte de guerra "defensiva" o de "defensa de la pàtria" seria falsificar la història i, en la pràctica, un recurs dels hàbils esclavistes, simplement per enganyar la gent senzilla, els petits burgesos i la massa ignorant. Així és com la burgesia imperialista d'avui, en la guerra actual entre esclavistes, per consolidar i intensificar l'esclavitud, enganya també als pobles valent-se de la ideologia "nacional" i del concepte de defensa de la pàtria." (El socialisme i la guerra, Lenin, 1916)

El grau de desenvolupament de les forces productives a nivell mundial és ja incompatible amb els límits del capitalisme, de la societat basada en la producció de mercaderies empresa per empresa, en la divisió en classes socials i en l'explotació del treball assalariat. Aquestes forces productives estan madures per una societat sense classes i sense mercaderies, i la seva limitació a la valorització de capital, a l'acumulació per l'acumulació només pot produir més crisis, guerres i destrucció.

Davant d'aquesta situació, la classe obrera no ha de lluitar per fundar nous estats burgesos ni per mantenir la unitat dels existents sinó per la revolució social anti-capitalista contra la pròpia burgesia (espanyola, catalana o d'on sigui).

"El proletariat no pot recolzar a cap consolidació del nacionalisme; per contra, recolza a tot el que contribueix a esborrar les diferències nacionals i a enderrocar les barreres nacionals, tot el que serveix per estrènyer més i més els vincles entre les nacions, tot el que condueix a la fusió de les nacions. Obrar d'una altra manera equivaldria a passar-se al costat de l'element petit burgès reaccionari i nacionalista." (Lenin, Notes crítiques sobre la qüestió nacional)

"El marxisme no transigeix amb el nacionalisme, encara que es tracti del més "just", "depurat", subtil i civilitzat. En lloc de tot nacionalisme, el marxisme propugna l'internacionalisme, la fusió de totes les nacions en aquesta unitat superior que es va desenvolupant a la nostra presència amb cada quilòmetre de via fèrria, amb cada trust internacional i amb cada unió obrera (internacional per la seva activitat econòmica, i també per les seves idees i

aspiracions)." (Lenin, Notes crítiques sobre la qüestió nacional)

La falsificació del marxisme que el convertiria a tot arreu i en tot moment en un apèndix del nacionalisme burgès ja hem vist que ve de lluny:

*"Succeeix avui amb la doctrina de Marx el que ha solgut ocórrer en la història repetides vegades amb les doctrines dels pensadors revolucionaris i dels caps de les classes oprimides en la seva lluita per l'alliberament. En vida dels grans revolucionaris, les classes opressores els sotmeten a constants persecucions, acullen les seves doctrines amb la ràbia més salvatge, amb l'odi més furiós, amb la campanya més desenfrenada de mentides i calúmnies. Després de la seva mort, s'intenta convertir-los en icones inofensives, canonitzar-los, per dir-ho així, envoltar els seus noms d'una certa aurèola de glòria per "consolar" i enganyar a les classes oprimides, castrant el contingut de la seva doctrina revolucionària, fent osques al seu tall revolucionari, envilit-la. En semblant "arranjament" del marxisme es donen la mà actualment la burgesia i els oportunistes dins del moviment obrer. Obliden, releguen a un segon pla, tergiversen l'aspecte revolucionari d'aquesta doctrina, el seu esperit revolucionari. Fan passar a primer plànol, enalteixen el que és o sembla ser acceptable per a la burgesia. **Tots els socialxovinistes són avui - bromes apart - "marxistes". I cada vegada amb major freqüència els savis burgesos alemanys, que ahir encara eren especialistes a polvoritzar el marxisme, parlen avui d'un Marx "nacional-alemany"**" (Lenin, L'Estat i la Revolució)*

Però, què és la "burgesia"?

S'al·lega per part d'alguns que l'alta burgesia catalana no està a favor de la independència i que això li atorga un caràcter "popular" (quan "popular" només significa "interclassista") al "procés".

La realitat és que la burgesia catalana no són un grup d'un centenar de grans empreses ni de 300 famílies, sinó que **la burgesia catalana la conforma tot un entramat social de petites i mitjanes empreses**, de petits i mitjans propietaris immobiliaris, de petits i mitjans rendistes, accionistes i especuladors que conformen – juntament amb els empresaris més grans – la classe burgesa.

Veiem la radiografia de les empreses catalanes:

nº assalariats	nº empreses	%
Sense assalariats	344.815	56,85%
D'1 a 9	229.644	37,86%
De 10 a 49	24.597	4,06%
De 50 a 249	5.660	0,93%
250 o més	1.796	0,30%
Total	606.512	100,00%

Font: IDESCAT (2016)

A això cal sumar-hi el 90% dels 545.949 "treballadors autònoms" (l'altre 10% són "falsos autònoms"), que són en realitat empresaris a títol individual. Que ningú s'enganyi, la majoria de les empreses que figuren sense assalariats així com els "autònoms", en realitat els tenen però sense donar-los d'alta ni pagar les seves cotitzacions.

També cal sumar-hi els ajuntaments, diputacions i altres institucions. Cal entendre que **cada alcalde és un empresari i cada ajuntament és una empresa**, des de la qual es contracten o subcontracten serveis, es requalifiquen terrenys, es trafica amb influències de tot tipus.

Per descomptat, aquesta no és només la situació a Catalunya, sinó que també és la mateixa a l'Estat espanyol i a la UE: *"Més del 90% de les empreses de la UE té menys de 10 treballadors"*.

Un dels factors més importants per la burgesia a tot l'Estat espanyol han estat les "caixes d'estalvis". La gestió del capital de les "caixes" corresponia a institucions, sindicats subvencionats i partits parlamentaris. Des d'aquestes plataformes es distribuïa el crèdit, es traficava amb tot tipus de prebendes i era el fonament del clientelisme polític i empresarial. Això convertia de facto en empresaris a tots els "sindicaleros" subvencionats, als parlamentaris de professió i a una sèrie d'altres paràsits, eixamplant la base social de la burgesia. Però amb la concentració bancària dels últims 10 anys, motivada per la crisi econòmica, aquesta palanca de clientelisme polític i empresarial els l'han presa de les mans i això ha estat el detonant de la radicalització del nacionalisme de la burgesia catalana.

Aquesta burgesia, angoixada per la crisi i per la competència, es vesteix de "poble" i, si pot, de "poble treballador" per utilitzar la classe obrera contra els seus competidors.

Aquest és el cercle viciós que ens proposen repetir una vegada més les organitzacions que en realitat tenen el programa de la petita burgesia i de la unitat popular. Aquestes són les encarregades de desarmar ideològicament a la classe obrera per lligar-la al carro de la burgesia. Per això els convé reduir la imatge de la burgesia a un centenar d'empreses o a 300 famílies, per poder presentar davant de la classe obrera a la resta dels explotadors i xupòpters com a ovelletes oprimides a les quals cal defensar en lloc de defensar el programa propi de la classe obrera també contra els petits i mitjans explotadors.

Però fa molts anys que sabem la resposta a aquesta situació i també les crues experiències de totes les vegades en que s'ha passat per alt aquesta advertència:

"En el moment present, quan la petita burgesia democràtica és a tot arreu oprimida, instrueix el proletariat, exhortant-lo a la unificació i conciliació; ells desitjarien poder unir les mans i formar un gran partit d'oposició, abastant dins dels seus límits tots els matisos de la democràcia. És a dir, ells tractaran de convertir el proletariat en una organització de partit en el qual predominin les frases generals social-demòcrates, darrere del qual els seus interessos particulars estiguin amagats i en el qual les particulars demandes proletàries no hagin, en interès de la concòrdia i de la pau, de passar a un primer pla."

Una tal unificació seria feta en exclusiu benefici de la petita burgesia democràtica i en perjudici del proletariat. La classe treballadora organitzada perdria la seva a tanta costa guanyada independència i esdevindria de nou un mer apèndix de l'oficial democràcia burgesa. **Una tal unificació ha de ser decididament rebutjada.**" (Circular del Comitè Central de la Lliga dels Comunistes, març 1850)

La classe obrera ha pagat molt cara ja moltes vegades el fet d'haver escoltat aquests cants de sirena de la petita i mitjana burgesia (Juny de 1848 a París, Europa el 1914, Shanghai i Guangzhou el 1925, Maig del '37 a Barcelona, etc.) i ho ha pagat amb el seu externi físic i polític.

La primera guerra mundial es va fer en nom de la famosa autodeterminació de les nacions. Els traïdors del moviment obrer de llavors van trobar tots i cada un d'ells un argument per defensar la seva pròpia. Uns al·legaven que es tractava de lluitar contra els imperis centrals (Imperi Prussià, Àustria-Hongria) i els altres al·legaven que França i Anglaterra estaven aliats amb l'Imperi Rus més feudal que no els altres. La minoria revolucionària es va oposar a aquest plantejament i l'internacionalisme proletari va ser la seva resposta: **l'enemic està en el propi país, és la pròpia burgesia** (Lenin). Aquesta minoria era la minoria

revolucionaria i la majoria traïdora del moviment obrer era la majoria social-xovinista. Tots els intents revolucionaris contra la primera guerra mundial parteixen de la ruptura de la unitat amb la pròpia burgesia.

El socialisme nacional alemany també era un moviment d'alliberament nacional nascut en un moment de capitalisme madur, fruit de les indemnitzacions de guerra draconianes imposades pel Tractat de Versalles a Alemanya. La burgesia alemanya ensenyava una i altra vegada als obrers que el seu problema eren els soldats francesos que requisaven el carbó i no pas els seus propis burgesos que no podien pagar-los més per culpa de l'opressió francesa. Aquesta és la base del feixisme: la unitat nacional i la desaparició de la lluita de classe dins d'aquesta unitat.

Quines són les causes materials de la situació actual?

La causa última de la radicalització de part de la burgesia catalana, que de cop i volta ha redescobert l'independentisme, és la **crisi de sobreproducció capitalista** a nivell mundial.

Per la classe obrera, la crisi de sobreproducció suposa acomiadaments massius, retallades en els costos indirectes del salari (sanitat, educació, transport, etc.), increment de la temporalitat, de la prolongació de jornades, augment dels ritmes de treball. En resum, un augment del grau d'explotació de la classe obrera i un increment dels treballadors desocupats. El sindicalisme subvencionat i els partits social-xovinistes s'han encarregat d'ofuscar la possibilitat d'una resposta de lluita de classe a aquests atacs de la patronal, lligant-la a la defensa de l'economia nacional.

Per la petita i mitjana burgesia, aquesta crisi suposa una concentració comercial i la irrupció de les grans superfícies que arruïnen el petit comerç (el petit comerç que ens ven als treballadors els productes tan recarregats com poden i pel qual no sentim cap pena), imposa una concentració empresarial en general arrossegant a la bancarrota gran part de les petites empreses (les quals mantenen els seus assalariats en les pitjors condicions i en el grau de despotisme més directe, personalista i descarnat, per la qual cosa tampoc en sentim cap pena).

Aquesta crisi imposa una concentració bancària que ha deixat orfes a tota una sèrie de xupòpters professionals a l'eliminar el clientelisme polític de les "caixes". També ha reduït els pressupostos dels ajuntaments, reduint una altra font de nepotisme i de clientelisme polític. Tota aquesta capa social de vividors a compte de l'explotació obrera, han estat traficant amb prebendes i favors, saltant-se la seva pròpia llei la majoria. I aquí hem arribat a la famosa corrupció: el grau de putrefacció i de corrupció és tan elevat a tot l'Estat espanyol, que – ara que el pastís s'ha reduït considerablement - una part important d'aquest estrat de xupòpters té com a alternativa deixar-se arruïnar o acabar a la presó (o "suïcidat" o "mort per causa natural" com sol passar als imputats per casos de corrupció que podrien estirar de la manta o parlar massa).

Finalment, l'endeutament de la Generalitat és de tal magnitud que si hagués d'aplicar les mesures necessàries per reduir-lo, s'enfrontaria a una resposta social que no poden assumir.

Totes aquestes circumstàncies han acabat d'empènyer a una àmplia capa de la burgesia catalana a l'aventura i els resultats provisionals l'animen a seguir endavant: en poc més d'un any, amb l'ajuda de la CUP-CC, Convergència ha passat de ser el partit de la corrupció, la repressió i de les retallades, a transmutar-se en PDeCAT i convertir-se en

l'abanderat de la llibertat i màrtir de la repressió de l'Estat espanyol.

Quin és el context de l'imperialisme mundial?

Com és obvi, **tots dos bàndols reben el suport dels grups de països imperialistes interessats en un o altre resultat.** No és casualitat el "timing" dels atemptats a Barcelona (que com tots aquests tipus d'atemptats porten l'estigma d'un crim d'estat), de la intervenció d'Assange i Snowden, les declaracions d'EEUU, el suport telemàtic a les webs del referèndum, la visita de Rajoy als EEUU, etc.

La crisi de sobreproducció relativa de capitals produeix un **agreujament profund de les contradiccions entre països imperialistes que porten de la guerra comercial al xoc militar.** Els EEUU porten temps intentant desencadenar la 3ª guerra mundial i Rússia i Xina cada cop prenen posicions més agressives militarment. La Unió Europea no és menys imperialista i també està immersa en la carrera policial i militar.

Això fa més urgent i vital la consigna de l'internacionalisme proletari i del trencament de tot tipus de solidaritat amb la pròpia burgesia arreu del món.

Quines són les justificacions del social-xovinisme per donar suport a la burgesia catalana?

Per intentar sortir de l'òbvia justificació nacionalista, alguns parlen d'acabar amb el "règim del '78". Aquest és el mateix *modus operandi* de sempre d'assenyalar el vernís polític enlloc del sistema: el sistema mercantil-capitalista, independent del règim o embolcall polític del moment. Però, a més, la Generalitat de Catalunya forma part integrant del "règim" actual al mateix títol que la resta d'institucions espanyoles. El franquisme va restituir la Generalitat el 1977, reconeixent a Josep Tarradellas la presidència de la mateixa, en recompensa pels serveis prestats durant la guerra civil quan salvava burgesos, desarmava les milícies obreres, reprimia a sang i foc la classe obrera de Barcelona el maig del '37 i conservava les indústries fins i tot en millor estat per retornar-les als seus capitalistes. Mentre el franquisme liquidava obrers a la zona nacional, el Front popular (IR, PSOE, ERC, PCE-PSUC, CNT-FAI, POUM) ho feien a la zona republicana. Aquest repartiment de papers és el que han repetit i repetiran cada cop que els sigui necessari sotmetre a la classe obrera. El 1977, calia evitar que l'enfonsament del franquisme es pogués convertir en una crisi revolucionària i allí va estar la Generalitat per garantir la il·lusió democràtica i sedar la classe obrera. Ara com llavors, el que es busca és només un canvi de "règim" deixant intacte el sistema capitalista i els pilars de les institucions de la burgesia: en lloc d'un "atado y bien atado", un "lligat i ben lligat".

L'altre argument trampós del social-xovinisme és que el "procés" pot fer caure la "monarquia". Però airejar una monarquia completament inútil i residual, sense cap tipus de poder efectiu, purament folklòrica, com a l'objectiu a abatre per part de la classe obrera a mode d'excusa per sotmetre's a la pròpia burgesia és fer-li el joc al capitalisme i tenir en molt baixa consideració la missió històrica del proletariat (català, espanyol i mundial).

Que ningú s'oblidi que aquesta experiència ja l'hem viscut. El 1931 la proclamació de la II República va ser la vàlvula d'escapament per evitar que una classe obrera combativa posés en qüestió el capitalisme a l'Estat espanyol. No per casualitat, Alfons XIII va marxar dient: "jo sóc el primer republicà i demano a tots els monàrquics que defensin la república". Aquesta mateixa república que va fer

la famosa "Ley de vagos y maleantes", que va reprimir la insurrecció d'Astúries al 1934 i que va massacrar als proletaris de Barcelona el maig de 1937.

La república democràtica és la forma d'Estat a través de la qual domina la burgesia, és la dictadura de la burgesia. La més democràtica de les repúbliques democràtiques és una arma de dominació de classe i de repressió contra la classe obrera i no pot ser una altra cosa.

La burgesia domina normalment sense necessitat d'exercir la violència explícita més que en ocasions excepcionals, en les que es treu la màscara i mostra el seu veritable fons. Aquesta no és una característica particular de l'Estat espanyol ni del govern actual sinó que és la característica essencial de tot Estat burgès. D'aquesta circumstància, els defensors del capitalisme en treuen la defensa de l'"autèntica" democràcia i els revolucionaris en traiem la convicció de que cal enderrocar l'Estat de la burgesia ja que cap transformació social serà possible mentre aquest segueixi dempeus.

Podria aquest situació desenvolupar-se en un sentit favorable a la classe obrera?

Alguns, moguts per l'aparent eferescència de la situació, es fan aquesta pregunta.

En primer lloc, cal afirmar que **a la situació actual i a totes les falses promeses actuals els seguirà ineluctablement una sèrie de desil·lusions, desenganys i frustracions** per tots aquells que s'han empassat que la democràcia és alguna cosa més que un engany organitzatiu a través del qual domina la burgesia. També de tots aquells que s'han oblidat que l'Estat és una arma de repressió i que "el dret és la força per imposar-lo" (Engels).

Si la crisi i la dificultat d'obtenir benefici són el motor d'aquest moviment xovinista i també l'origen de la reacció igualment xovinista de l'Estat espanyol, **és completament inevitable que aquesta mateixa crisi obligui a qui sigui que governi a aplicar totes les mesures necessàries contra la classe obrera** (i també contra la petita burgesia), empitjorant les condicions de vida i de treball dels primers i arruïnant als segons.

Però, cal notar que la primera desil·lusió se l'endurà la massa petit-burgesa que ha cregut místicament en la seva pròpia il·lusió i d'aquesta massa petit-burgesa no en pot sortir cap moviment de classe ni revolucionari.

En qualsevol cas, per tal que els revolucionaris puguin aprofitar en el futur les desil·lusions que han de succeir immediatament i totes les que han de venir, **la condició indispensable és que s'hagin mantingut fora i contra de tot tipus de xovinisme i que hagin denunciat el contingut burgès d'ambdós bàndols**, que s'hagin oposat al fagocitament dels grups combatius de treballadors per part de la burgesia nacional, espanyola o catalana.

Quina és la posició dels comunistes en aquesta situació?

L'opressió que vivim la classe obrera a Catalunya no és una opressió nacional. És una opressió de classe. La classe obrera a Catalunya (i a la resta de l'Estat espanyol) està

explotada i oprimida per la burgesia (petita, mitjana i gran burgesia) catalana, espanyola, europea i d'altres continents.

Aquesta és la realitat als centres de treball: els treballadors provenim de multitud d'origens diferents i els nostres empresaris també. La nostra lluita no és una lluita nacional sinó que és una lluita obrera, internacionalista i revolucionària.

En definitiva, "Els interessos de la classe obrera i de la seva lluita contra el capitalisme exigeixen una completa solidaritat i la més estreta unió dels obrers de totes les nacions, exigeixen que es rebutgi la política nacionalista de la burgesia de qualsevol nació. (...) A l'obrer assalariat tant li fa que el seu principal explotador sigui la burgesia russa més que l'al·lògena, com la burgesia polonesa més que l'hebrea, etc. A l'obrer assalariat que hagi adquirit consciència dels interessos de la seva classe **li són indiferents tant els privilegis estatals dels capitalistes russos com les promeses dels capitalistes polonesos o ucraïnesos d'instaurar el paradís a la terra quan ells gaudeixin de privilegis estatals.**" (El dret de les nacions a l'autodeterminació, Lenin)

La posició del marxisme i l'internacionalisme proletari a Catalunya i a la resta de l'Estat espanyol no pot ser altra que:

a) Ruptura amb tota manifestació de patrioterisme o nacionalisme: ja sigui espanyol, català, basc, gallec, andalús, etc. i de tota aliança amb la burgesia o la petita-burgesia.

b) Màxim respecte per totes les llengües - incloses les de tots els companys procedents de fora de l'Estat espanyol - i cap tolerància als pretesos privilegis d'unes sobre les altres.

c) Rebuig a tota annexió forçosa o a la participació en qualsevol guerra imperialista.

d) Exigència de la retirada de l'exèrcit espanyol d'Haití, de Somàlia, de l'Afganistan, del Líban, de Mali, de la República Centreafricana, etc.

e) Rebuig a la solidaritat amb l'economia de l'empresa i amb l'economia "nacional". Represa de la lluita de classe **cap a l'abolició del treball assalariat.**

f) Derrotisme revolucionari contra la pròpia burgesia en temps de guerra comercial o militar.

g) Organització conjunta i internacional dels proletaris de totes les llengües: consolidació del Partit Comunista Internacional per a la revolució comunista a escala mundial.

h) Tota guerra entre fraccions de la burgesia espanyola (entre les fraccions madrilenya, catalana, basca, andalusa, etc.) o de la burgesia espanyola contra la burgesia d'altres països tindrà el caràcter de guerra imperialista.

Que no ens utilitzin de carn de canó per les seves guerres, si els treballadors haurem de matar i morir que sigui per la nostra causa, la causa de la revolució social: la classe obrera ha d'aplicar la tàctica del derrotisme revolucionari, prenent les armes per lluitar contra la seva pròpia burgesia, per a l'enderrocament de la seva dominació, per una societat sense classes socials, ni diners, ni treball assalariat, sense explotació i sense estats.

EL PACTE SOCIAL ÉS LA MILLOR GARANTIA PER MANTENIR ELS GUANYS DEL CAPITAL, SOTMETENT LES REIVINDICACIONS OBRERES A L'INTERÈS DE L'ECONOMIA NACIONAL I DE L'EMPRESA

Com s'aconsegueix imposar l'interès del capital dins i fora de les empreses? Subvencionant-comprant els dirigents polítics de dretes i de falsa esquerra mitjançant els parlaments, ajuntaments i direccions sindicals més demagògicament radicals de paraula, però defensors de l'economia nacional i de l'empresa en els fets.

Els partits parlamentaris i els sindicats subvencionats mantenen un funcionament de disciplina militar a les seves organitzacions en base a un aparell que li ha assignat tot el poder de decisió al secretari general o al president, decidint aquests personatges quins ajudants de camp ("edecanes") formaran part de les seves executives, de les seves orquestres, on a ningú li està permès desviar-se del guió ja preestablert.

S'ha vingut posant de MODA (sense televisar ni radiar), com vénen assumint les grans empreses, la doctrina i la disciplina militar, que l'exèrcit els ve impartint en reunions o seminaris de treball teòric als càrrecs de la direcció empresarial:

"La veritat és que cada vegada em trobo amb més persones que em diuen: Que bé li hauria vingut al meu fill la mili!". El tinent coronel d'Infanteria Agustín Carreño té un peu en l'Exèrcit i un altre a l'empresa. Amb el primer, on porta més de 30 anys, ha participat en missions internacionals en països com Albània, Kosovo o el Líban, i a més és professor de Lideratge a l'Escola de Guerra de l'Exèrcit de Terra, la universitat de les tropes espanyoles. Aquesta faceta l'ha portat a assessorar els comitès de direcció d'algunes de les principals companyies d'Espanya (Telefónica, Repsol, Cepsa, Mapfre... etc), als que ha ajudat a aplicar els valors castrenses a la gestió empresarial. Uns valors observats amb cert recel per part dels ciutadans i polítics espanyols però que, per exemple, es volen recuperar a França. El seu president, Emmanuel Macron, vol reinstaurar el servei militar obligatori per als joves francesos, que en principi durarà un mes". (Expansión, 07/03/2018)

Recalcant: *"Moltes companyies assumeixen les virtuts de l'exèrcit per millorar la seva organització". El militar admet que la mili "va ajudar molt a cohesionar el país", que el principal valor que emana de les entranyes de l'exèrcit és "l'esperit de sacrifici", que "en aquest moment és la gran mancança del món de l'empresa". La "societat viu una cultura del jo i del ja, és a dir, egoisme i curt terminisme".*

L'empresari Antonio Fournier, afirma que *"els militars a les empreses tenen els processos jeràrquics perfectament assimilats, i demostren una gran constància i disciplina en el treball"* (Ibi).

"Carreño també subratlla la importància de la disciplina o, com es diu en l'àmbit militar, l'"iniciativa disciplinada", que és aquella actitud proactiva i àgil però sempre obediència a les ordres del comandament superior (o del cap, en el cas de l'empresa). Així mateix, el tinent coronel recorda la importància de transmetre autoritat, solidesa i credibilitat, valors que també estan, generalment, associats a l'Exèrcit. "Moltes vegades, les empreses a les quals assessoro em demanen que vagi vestit amb

l'uniforme oficial, i jo he de demanar permís als meus superiors. Semblaria que, sense ell, sóc un coach o motivador més", riu" (Ibi).

En la mesura que ens anem acostant a l'esclat de la tercera matança capitalista mundial, aniran sonant cada vegada més les trompetes de l'exèrcit en la vida pública i en les empreses. I el so de les trompetes anirà acompanyat d'una DISCIPLINA MILITAR cada vegada més descarada i prepotent fins a intentar asfixiar o aixafar tota opinió o descontent obrer, i més encara si és revolucionari classista i internacionalista.

De forma callada la militarització està en marxa

Sota el títol *"Govern, empresaris i sindicats s'alien per al relleu industrial"*, el diari econòmic Expansión (19/02/2018) informa d'aquesta ALIANÇA acordada entre els tres poders: Estat burgès – Empreses – Sindicats subvencionats-pagats per les empreses i l'Estat.

El PACTE SOCIAL assumeix: que la producció industrial espanyola, ara equivalent al 16% del Producte Interior Brut (PIB) arribi al 20% del PIB el 2020. Havent acordat defensar que la política industrial *"sigui una prioritat sostinguda en el temps per al Govern i el conjunt dels agents polítics, socials i econòmics"*, perseguint *"l'increment de la competitivitat de les nostres empreses"*. (Expansión, 19/02/2018)

És a dir, els politicastes i els sindicalers subvencionats assumeixen la defensa de l'interès nacional i empresarial com a PRIORITAT sostinguda en el temps i l'increment de la COMPETITIVITAT de les empreses. A costa de qui es faria? A costa dels esclaus assalariats, pensionistes, ajudes socials, Seguretat Social (hospitalitzacions, medicaments, baixes per malaltia, etc.), ensenyament, transport estatal i municipal. Els sectors a desenvolupar més intensament són:

- La digitalització de la indústria espanyola.
  - Apostar per l'activitat innovadora.
  - Desenvolupament del talent i la innovació.
  - Millorar el finançament de les empreses.
  - La defensa de la unitat de mercat.
  - Augmentar la dimensió de l'empresa industrial.
  - Garantir el subministrament energètic a un preu competitiu.
  - Reduir els costos logístics del transport i la distribució.
  - Medi ambient i sostenibilitat de les empreses.
  - Expansió de les empreses espanyoles a l'exterior.
- (Expansión, 19/02/2018).

Qui pagarà tots aquests costos laborals, econòmics i socials? Els de sempre, els del cap gros, que són els que han pagat tota l'acumulació i les modernitzacions del capital.

- a) Totes aquestes mesures comporten una forta reducció de les plantilles dels treballadors, i dels costos salarials. Això vol dir digitalització i

innovació. I només així podrien intentar millorar el finançament de les empreses, amb l'obtenció d'un major guany, encara que sigui momentani.

- b) Defensa de la unitat de Mercat, vol dir, defensa de la UNITAT NACIONAL. Els nacionalismes perifèrics seran combatuts fins a l'extermini si fos necessari.
- c) Concentració de les empreses industrials = reducció de plantilles d'assalariats.
- d) Aconseguir el petroli, el gas i les energies renovables a preus molt rebaixats, utilitzant a l'exèrcit quan sigui necessari.
- e) Costos logístics a preus insignificants per a les empreses.
- f) Conquesta del món exterior per les empreses espanyoles, el que vol dir que han de disposar de molt capital i tecnologies, a partir de salaris de misèria i de ritmes de treball esgotadors.

Aquest és el camí i les finalitats per les que ens intenten obligar a avançar assaltant les trinxeres mercantils on les altres burgesies mantenen semienterrats els altres exèrcits obrers, als quals a nosaltres (classe obrera de l'estat espanyol) ens exigeixen que desallotgem, i si no fugissin sense oferir resistència, MATEM, en defensa dels NEGOCIS dels nostres explotadors i botxins. Ells que bloquegen, congelen, els nostres salaris, pensions. Ells que sense cap pudor s'augmenten els seus sous astronòmics, ens exigeixen i imposen règims i programes d'aprimament en la capacitat adquisitiva dels nostres ja miserables salaris.

- José Manuel Entrecanales (Abertis) – 316,8%
- Josep Oliu (Sabadell) – 41%
- Jaime Guardiola (Sabadell) – 28,1%
- Bernardo Velázquez (Acerinox) – 13,7%
- Tobías Martínez (Cellnex) – 24,5%
- Marcelino Oreja (Enagás) – 18%
- José Damián Bogas (Endesa) – 7,7%
- Francisco González (BBVA) – 17,7%
- Francisco Reynés (Abertis) – 44,8%
- Víctor Grífol Deu (Grífol) – 239%
- Raimón Grífol Roura (Grífol) – 167,6%
- Pedro Viñolas (Colonial) – 56,6%
- Josu Jon Imaz (Repsol) – 34,1%
- Antonio Velázquez – 24,5%
- Juan José Bruguera – 52,7%
- José Lladó – 18,5%
- Isidro Fainé – 128,7%
- Jordi Gual Solé – 238,2%

(Cinco Días, 02/03/2018 i altres)

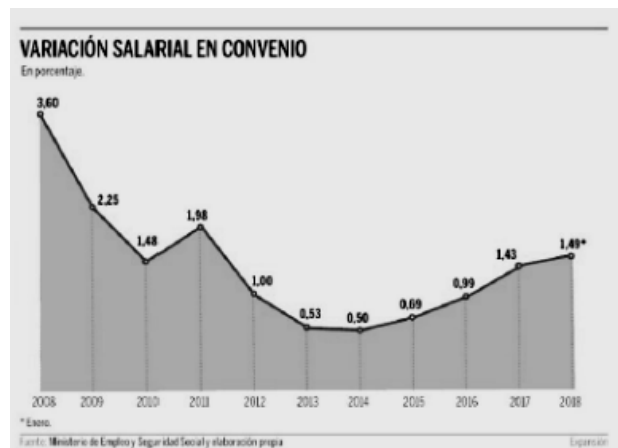
Aquests són alguns espècimens de la patronal que controlen la política salarial del govern, ahora que ens

exigeixen i imposen MODERACIÓ SALARIAL als esclaus moderns, als proletaris.

Com recull El País (04/03/2018), la crisi no els afecta:

"Els membres dels consells d'administració de les companyies incloses en l'Ibex 35 van rebre una retribució agregada de 283 milions d'euros l'any passat. Aquesta xifra suposa un increment de l'11% en relació amb els sous de 2016. Per la seva banda, els alts directius d'aquestes mateixes empreses van guanyar en conjunt 353 milions d'euros, un 6% més. Aquestes quantitats no inclouen les aportacions que van fer les companyies als sistemes de jubilació dels seus executius, de manera que la compensació final va ser fins i tot més gran."

Sense oblidar que a més d'aquests augments dels seus sous desorbitats, també s'assignen paquets d'accions i grans quantitats en els seus fons de pensions individuals, mentre els senyors de l'ORDRE capitalista s'inflen els seus comptes, els augments salarials mitjans cauen a augments insignificants, tot i l'augment de la productivitat i de les reduccions de plantilles des del 2009 al 2016:

(Expansión, 13/02/2018)

Aquests augments raquítics són els que han vingut imposant els defensors del guany capitalista, defensors, al seu torn, del propi gran sou i del seu acreixement (veure pàgina següent).

Dels 16,38 milions del 2014 es va passar a 18,46 milions de població activa ocupable al març de 2018. Aquí s'inclouen totes les categories i tots els règims de la Seguretat Social, incloent també als autònoms amb assalariats o sense. Pertanyents, o d'alta en el Règim General de la Seguretat Social hi havia (amb els assalariats d'agricultura i les empleades de la llar) 15,19 milions d'alta (sense empleades de la llar ni assalariats agraris 13.69 milions). Encara que hagin augmentat els ocupats, són contractes d'entre 4 i 20 hores setmanals en més del 40%, encara que després treballin entre 35 i 60 hores setmanals en negre. A més, vénen contractant a centenars de milers de minusvàlids físics, psíquics, etc. ja que les empreses estan exemptes total o parcialment de la seva cotització a la Seguretat Social. També perceben una quantitat per ocupar aquest lloc de treball com si fos nou, quan gairebé sempre era un lloc de treball antic, del que han acomiadat al treballador i ara passen a anomenar-lo "contracte Especial de Treball" per contractar minusvàlids, amb salaris

El mercado laboral en diciembre de 2017

Afiliación a la Seguridad Social

Variación interanual en %

Afiliación con ajuste estacional

En miles

Parados

En miles

Afiliados al Régimen General, por principales sectores de actividad

En número

	Media de diciembre de 2017	Variación intermensual		Variación interanual	
		Absoluta	En %	Absoluta	En %
Agricultura, ganadería, selvicultura, pesca	62.287	-1.589	-2,49	4.772	8,30
Industria manufacturera	1.783.695	-7.704	-0,43	65.091	3,79
Construcción	772.480	-16.256	-2,06	72.886	10,42
Comercio, reparación y vehículos motor	2.413.450	30.085	1,26	66.624	2,84
Transporte y almacenamiento	681.931	2.465	0,36	36.949	5,73
Hostelería	1.168.349	-14.816	-1,25	56.321	5,06
Información y comunicaciones	445.346	72	0,02	24.776	5,89
Actividades financieras y de seguros	321.481	252	0,08	-1.322	-0,41
Actividades inmobiliarias	88.768	145	0,16	4.355	5,16
Actividades científicas y técnicas	709.345	-91	-0,01	27.370	4,01
Act. administrativas y servicios auxiliares	1.272.978	-1.636	-0,13	71.979	5,99
Administración pública y defensa	1.087.527	153	0,01	57.003	5,53
Educación	884.549	1.640	0,19	47.972	5,73
Sanidad	1.466.492	18.975	1,31	56.721	4,02
Actividades artísticas y recreativas	247.262	3.603	1,48	14.287	6,13
TOTAL (sin sistema agrario ni empleo hogar)	13.969.395	16.307	0,12	619.304	4,64
TOTAL RÉGIMEN GENERAL	15.191.483	51.498	0,34	599.575	4,11

Fuente: Ministerio de Empleo

CINCO DÍAS

molt més baixos i amb bastants menys drets socials, fent-los treballar fins i tot més a aquests minusvàlids que als totalment vàlids.

Les hores extres no pagades ni cotitzades a la Seguretat Social, molt sovint, superen el 50% en els contractes de 5 a 20 hores setmanals. Mentre es mantingui aquesta situació, s'ha de mantenir el dèficit de la Seguretat Social. Doncs a totes aquestes falses cotitzacions, s'han d'afegir els "contractes en pràctiques" que realitzen una feina, però l'empresa no paga al treballador/a ni cotitza per ells. El mateix que succeeix amb els becaris que ocupen un lloc de treball, que ni els paguen el salari ni cotitzen, mentre que les empreses perceben les subvencions a més d'explotar-los treballant.

El pes oficial dels salaris en el repartiment del PIB el deixen en el 47,3%, el 42,4% com a excedent patronal i el 10,3% com a impostos nets sobre la producció i les importacions. Aquestes dades són força contradictòries i arbitràries, ja que almenys una bona part del temps de treball dedicat a millorar les condicions de la producció i dels serveis no es recull ni s'afegeix al PIB, ni el treball en NEGRE, ni el treball en pràctiques ni els becaris, els costos dels quals es converteixen en guanys no declarats o declarables per les empreses.

A tot això cal sumar la falsificació històrica de l'IPC, que sobretot ve afectant els pensionistes de 400 a 800 i de 800 a 1.200 euros bruts al mes.

Per què? Perquè l'Índex de Preus al Consum ha anat modificant-se en la seva composició, en el tipus de productes de luxe que s'han anat introduint en la

composició de l'IPC i en els productes d'alimentació, vestit i calçat que han anat perdent pes en l'esmentat IPC. Fins al punt que l'alimentació més vestit més calçat han caigut o reduït el seu pes des del 70% el 1958 al 29% el 2016. Aquesta és la falsificació pels salaris i pensions de fins a 800 euros i fins a 1.200 euros bruts al mes, que no gasten un 29% en aquests productes o articles dels seus salaris mensuals, sinó que mantenen una despesa del 60-70-90% dels seus ingressos a la compra dels aliments més vestit més calçat.

A tots aquests milions que han de pagar habitatge de lloguer o hipoteca els resulta impossible arribar a final de mes amb aquests ingressos, amb aquesta nòmina de menys de 800 euros i 1.200 euros bruts al mes. La pèrdua de poder adquisitiu amb aquestes nòmines es situa entre un 20% i un 50% només en els últims 10 anys.

Ja que l'alimentació ha seguit pujant, com va pujar la llum, el gas, l'aigua, les comunitats, les medicines i altres despeses burocràtiques, el transport, la gasolina, etc. en els esmentats 10 últims anys. Com està pujant l'habitatge, sobretot, en lloguer, en els darrers 5 anys. I encara que es parli molt de la DEFLACIÓ, aquesta és vàlida per als productes industrials i de luxe, no per als salaris obrers i dels pensionistes. El pes de l'alimentació-vestit-calçat i habitatge (productes de 1a necessitat) en els baixos salaris que es mengen entre el 70% i el 130% dels ingressos, no és el mateix que el pes d'aquests productes en els sous de 2.000-3.000-5.000-10.000 euros al mes.

Hem d'afirmar que l'IPC està format cada cop més pels grans sous de les categories més ben pagades i pels càrrecs mitjans i alts de les empreses i de les institucions de l'Estat capitalista.

A 100 ANYS DE LA REVOLUCIÓ D'OCTUBRE

Aquest any 2017 s'han complert 100 anys de la Revolució russa d'Octubre.

Aprofitant el fet, diversos grups de militants hem organitzat sessions d'estudi col·lectiu dels textos de partit que tracten a fons la qüestió russa (Estructura econòmica i social de la Rússia d'avui, Rússia i revolució en la teoria marxista, Diàleg amb Stalin, Diàleg amb els Morts, etc., tots ells disponibles en castellà), a més d'una àmplia selecció de textos de Lenin, havent-se realitzat també presentacions per a la formació de militants i simpatitzants.

De la mateixa manera no volem deixar de dedicar unes línies de la nostra revista a recordar succintament, sense pretendre res més que exposar sintèticament el profund anàlisi de la qüestió que els nostres textos de partit contenen, un dels fets més importants de la història del moviment obrer i comunista mundial, així com els seus èxits i els seus límits.

Reivindiquem el contingut polític comunista de la revolució d'Octubre i de la posició bolxevic, que plantejava la presa del poder a Rússia com un primer pas de la Revolució proletària Internacional. En aquest sentit la revolució va ser políticament proletària, però no obstant això econòmicament no podia sobrepassar els límits del capitalisme sense una revolució proletària a Europa, que desgraciadament no es va donar. La liquidació de la revolució a Europa va obligar al replegament sobre la segona tasca, és a dir, el desenvolupament del capitalisme rus, al que inicialment es va anomenar pel seu nom i no pel de "Socialisme". La degeneració tàctica de la Internacional va comportar la possibilitat de que el corrent nacionalista rus que va acabar anomenant-se estalinisme pogués vèncer, apropiant-se els noms i les banderes, en el que suposa una de les majors tragèdies del moviment obrer internacional sense la comprensió de la qual no és possible cap represa de la lluita de classe internacionalista i a gran escala.

La naturalesa burgesa de l'estalinisme ha permès que el mateix o versions seves hagin estat una closca ideològica àmpliament utilitzada per diverses burgesies nacionalistes en diferents llocs del món (Xina, Vietnam, Cambodja, Corea, Cuba, Veneçuela, etc.) on mai hi ha hagut un gram de socialisme. La caiguda del mur de Berlín, en el marc de la tan capitalista crisi de sobreproducció relativa que va afectar a l'anomenat bloc de l'est, no és per tant la caiguda del socialisme (i molt menys del comunisme) sinó d'una forma de capitalisme esparracat.

El contingut econòmicament burgès de la revolució russa, a falta de l'esclat de la revolució a Europa, no treu en absolut la coherència del plantejament dels bolxevics amb el del marxisme, inclòs el plantejament de Marx i Engels per la mateixa Rússia. Prova d'això és la lluita aferrissada que la burgesia internacional va desencadenar contra els bolxevics durant l'anomenada guerra civil russa, que juntament amb l'estancament de la revolució a Europa van contribuir a que la desesperació comportés la deriva tàctica que va acabar degenerant la Internacional (amb la tàctica del front únic polític, l'anomenat govern obrer, el govern obrer i camperol, etc.) l'hereu de la qual va acabar sent l'anomenat estalinisme.

Les advertències sobre els riscos de la utilització per part de la Internacional de la sèrie de mètodes tàctics que van comportar la degeneració va ser posada sobre la taula per

l'Esquerra Comunista d'Itàlia, que va lliurar la corresponent batalla en el si de la Internacional contra totes les corrents degeneradores, que encara que després acabessin també patint la repressió de l'estalinisme, amb la seva actuació van contribuir tant mateix desgraciadament a que el corrent burgès nacionalista rus quallés en l'anomenat estalinisme i sobretot a que pogués apropiat-se noms i banderes. Els corrents que dirigien la Internacional aleshores (Trotski, Zinoviev, Bukharin, etc.) van forçar la utilització d'expedients tàctics que van permetre la progressiva entrada d'elements oportunistes i anticomunistes a la Internacional, i en el seu moment aquells que podien intuir el perill (fora de l'Esquerra Comunista d'Itàlia) no van voler fer esclatar una nova guerra civil a Rússia (aquest cop no contra els blancs sinó contra l'estalinisme naixent) tot i que Trotski seguia sent el Comissari de l'Exèrcit Roig. Quan el seu corrent, fins i tot sense haver tret les lliçons de la contribució de la seva actuació en el naixement de l'estalinisme, es va adonar parcialment de la situació, per desgràcia ja era massa tard.

Finalment, com diem, tot això no obsta en absolut al fet que el partit rus, degut entre altres a la seva primerenca separació de l'oportunisme i dels elements només aparentment revolucionaris, de forma prèvia a l'esclat de la primera guerra mundial, fos dels pocs partits (juntament amb l'Esquerra del PSI i el Partit Socialista Serbi) que no van caure en el socialxovinisme, en el qual es va enfonsar vergonyosament no només la II Internacional sinó també l'anarquisme. La lluita del bolxevisme, i especialment de Lenin, per allunyar l'oportunisme del Partit va permetre que el mateix finalment no fes cap concessió al govern provisional nascut de la revolució de febrer, fet que va acabar sent la base de la possibilitat d'enderrocar-lo. El contingut proletari i comunista del bolxevisme el trobem també en la superació del parlamentarisme que suposa la dissolució de la Constituent i el pas de "tot el poder als Sòviets", la reconstitució de la Internacional, l'anti-nacionalisme i el derrotisme revolucionari que va permetre acabar amb la primera carnisseria mundial (Pau de Brest-Litovsk, "*els obrers no tenen pàtria*", "*el principal enemic està en el propi país*"), així com en el clar caràcter de classe de la Constitució de 1918 ("*El que no treballa no té dret a menjar*"), armament dels obrers i camperols, formació de l'exèrcit roig, desarmament de les classes posseïdores) i la restauració de la teoria marxista sobre l'Estat i la revolució juntament amb el ja esmentat compromís de la revolució russa amb la revolució mundial.

Tot això fa de la revolució d'octubre una revolució política proletària, encara que el seu contingut econòmic no pogués superar el marc del capitalisme a falta d'una revolució proletària a Europa, que tot militant té la responsabilitat i la necessitat d'estudiar i comprendre a fons, èxits i límits de la qual el moviment obrer comunista ha d'estudiar les lliçons per emprar-les en el següent assalt a les fortaleses del capitalisme internacional.